

רצל שרה חי כדר אשית בראשית

אל-ארצי ואל-מולדי תלך ולקחת
נָשָׁה לְבָנִי לַעֲצָקָה: ה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
עֲבָד אָוֹלֵי לְאַתְּ אָבָה הָאָשָׁה לְלַכְתָּ
אַחֲרֵי אָלֹהָאָרֶץ הַזֹּאת הַחֲשָׁב אָשָׁיב
אַתְּ בָנֶךָ אָלֹהָאָרֶץ אֲשֶׁר-יָצָאת מִשֵּׁם:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶבְרָהָם הַשְׁמֶר לְךָ פָּר
גְּשִׁיב אַתְּ בָנִי שְׁמָה: יְהוָה אֱלֹהִי
הַשָּׁמְמִים אֲשֶׁר לְקַחְתִּי מִבֵּית אָבִי
מִאָרֶץ מֹלְדָתִי וְאֲשֶׁר דָּבָר-לִי
לְבָטְבָרָה

זונקלום

יְלֹדוֹתִי פָּיוֹל וַחֲפֵב אַתְּחָא
בָּרִי? צִחְקָה: ה אָמֶר לָה עֲבָרָא
אָאִים לָא תִּבְיָ אַתְּחָא? סִמְתִּי
תְּחִרְיָ ?אָרְעָא הָרָא הַתְּבָא
יְתִיב יְתִבְדֵּל ?אָרְעָא דַי
פְּקָדָא מְתָפָן: ו אָמֶר לָה
אַסְתְּפָר ?הַד וַיְלָמָּא
בְּכָרְדָּם אַסְתְּפָר ?הַד וַיְלָמָּא
יְתִיב יְתִב ?מְתָפָן: וַיְאַלְחָא
שְׁשָׁמְאָא דַי רְבָרִי מְבִית אָבָא
לְרוֹתִי וְרוֹתִי מְלָלִי וְרוֹתִי

٢٦

אור החיים

ד. ב' אל חורי ונו. גס זו ככלל הבנויות בסיקת לו
האט מומלץ(¹⁰), ולא טרמלו כי תקף
וונזר להם גובלותיהם יולא לארם גברון:

ט'ז

(ז) זו קינה מנה גוד לארם. (ח) ספינטו זו יסיו נמלכים גוד יין ופוקון. טלח גולס ספינטו יסיו נמלכים דכפפ כל קינה גוד גולס קיד מלך. (ט) סולג גולס גולס מלך נמליך נמליך נמליך מלך וקHAM גו. סיה טל נגמלה לולמה כי

אונקלוס

ל'חכמת קברא מון בני חתאה:
 א' ואברהם סיב עלי בימין ווי
 בריך ית אברהם בכלא: ב' ואמר
 אברהם ל' עברה ר' בא רביתה
 דשליט בכל ר' לה שוי בען זיך
 חחות ירבי ג' ואקדים עלה
 בימירא הי' אליהו והשמיא
 ואלהו דארעא דלא תפכ
 אהתא ל' בר מונת בענאי ר'
 אני יתב בינו: ד אלדו ל' ערעי

(ז) ברכ' את פטומו של רמו מה קומת נצחים
 (ח) א' לון ז' פטומו של רמו מה קומת נצחים
 פטום זה הגדממה על תלמידיו, גס לרמו שגעור שטיחו זו צנ
 טיה זו כלב, כי גולן זה כלב לננות קומת מצח (ג'). אבל
 פטומו שתקין'ה כרלו תלמידים ימי'ם וטיפטה מוכחה עוטר
 וכבוד ולום טיה זו לדלוהו ממhum מעמו חלון דלהג לדרכו נגיס
 נגיס שינימלו מלמדו (רמב' ז') ב' ולום נקוד בקון, ופליינט
 יבר' כל קידוש גבורתו וזה יתיר מה יונק אונדער גאנז גאנז גאנז

כל מהירות (מ"ד): ג) חכל מילט מליטו לנומו חייו נקלה מפין כי סול הום נעלמו (ג'א): ד) פ"י מנוס ב' דברים נועת לעכד ליקם דוקה מילוטו וכל' דבד מנותה להרמתה, בסג' קניות טפיו עירוני מנטולין והיו לו שאל מפוי מנותה לרוג, פה' צו' סימטה מנותה וועטש מטה' כ' שאל הכרמוותה, א' הגס סטאנו מנותה להרמתה ווועת צו' קאנעך לאן זו הינפה האלהומונה, וא' צומחה לאן על די' נער, וממר סטימה האיגיטה עליון זה צו' נעל כל' הא' טעםינו, אכל' מלהו סיטה צו' קאנעך' בע' כל' דיעשפא

אור החיים

כד) א. ואברהם זקן וגוי.^{לט} פירוט נל' זולת אלה שעשך תיקון בגוף סלהן כסוד וכיור להסן קבוצת טרכ' למ' חועל גענין מוקב' ובעמ' קב' היליכס. וולפֶר כי כצניעויס קאנז'ר וגפלט גינ' בקצירות קקדומים שאוי גוינ' כוכן מע' כסחטס כס מסיידס ומליירס ווואס חאיכס קאתקא. ומעהך ייטיבט מעס צהיר בכחונ' לומר פעס' ז' וויס' קאנז'ר. לומר כי מהר שאנז'ר היליכס וגוי' זה' כושלמאס קאימאס אל בטבד היליכס חולת זה' הנס צאנער עפרון מהטמא גוילטו טסלק זאטו חנ'ל עדין חייו נקלעה כפי דודויס זל' (צ'ר' נט') ווילחן צרווק': ג. **א' אשר** חיינו יומצ' קראטו.^{לט} נילס דעתו לרבגוט גנטס טסוויג'ר לאכטז'ינו ולט' ספנ'ר וויס' וויס' :

אור בהיר

המג. לה) ומוס ליטו זוקן ועכיר היה נזיך לאכיה גנו כחמיי. לה) וכי יש לנו מחר לטושם בו צעריך נזקיין.

אפרים כה

אנו יאמר ואברהם זקן בא בימים. על פ' מאמר חז"ל (סוף מסכת קיטים) זקני תלמידי חכמיינו כל זמן שזמניקין דעתך מתייחסת עליון וכוכב נמצאו בכל יום מושפעים חכמה ודענותה והוא י' נמשן שבזקונותם מלאים חכמה ודענותה, וזה י' לומדר מרמזו הפסוק ואברהם זקן זה שנקנו חכמה בא בימים יהינו בריבוי ימים זכה לחכמו נרמז, אך לאו ש晦ותה רצוי, אבל פ'...

בניל כל זמן שמקנים וכרי וקל להברין.
או יאמר ואברהם זkan בא בימים וה' ברך או
 אברהם בכל. ולברא זה נקדם לבאר פסוי
 ביחסו (מ', י) והיה מעין יציא מabit ה' וגוי
 ועל שפטו עלה עץ מזה ומזה והיה פניו למאכ

גָּלֶ מְחַנָּה

גם שיש לפреш מכל חכמת בני קדם היינו מאותם החכמויות עצמן של היצור הרע נתורה החכמת אמת על דרך (אבות פ"ג, מ"א) איזהו חכם הולמוד מכל אדם ואפילו מיצר הרע והבן זה אכן אנו בכיוור זה כתעת, ועל פי זה נבנ' מה איאיתא בזוויה הקדוש כי בימי שלמה היה טספיהו באשלמוותה כי ט"ז דורות היו מאברם עד שלמה לכן היהת מלכותו על כל העולם כמו שכחוב (מלכים א' ה. ד) כי הוא רודה בכל עבר גבור מהפסח ועד עוזה כמאמר רב שמואל עין שם בזוויה הקדוש וגם איתא שהיה מלך על עליינוס ותחתונים ואך בחיות ושדים (מיגרא א': עין שם בריש"י), ולהבין זאת כי אז היה סירה שהוא בחינת מלכות בשלמותו כי מלכותו בכל משלה פירוש בחינת מלכות דעתו והוא מושלן ומכוון כל הקלייפות דעתה והוא מושלן אוטות שלמה היינו מפני שהיתה שלימה בכך בכל משלה ועל זה ירמזו שמו שלמה שירה בששלימות ולכך היהת מלכותו בכל משלה מעלוונים עד תחתונים ואפילו כל הקלייפות היו נוגענים חחת ידו והבן, ועתה נבא אל הביאור במאמה שהחלה נבו ותחלה נבאאר באברם ואחר כך בכל אדם ואדם כי אברם הוא מירת החסד במידת החסד זקן זה קנה חכמה (קיושין לב') ומוחמה נעשה מילא יראה היינו בתחלה היה הא"ב כסדר שהה האב ואחר שהוליד את יצחק וזהה הא"ב מהויפך מידת הגבורה ונעשה בא ואחר כך ביוםיו הוא בחינת יעקב שהוא כולל ב' ימים כי המדרות נקראים ימים כי בששת ימים לא נאמר אלא שש ימים עשה ה' והם המדרות בדאייא בזוויה הקדוש ובתיקונים וזה ברך את אברם בכל פירוש נעשה המשכה החסד שהוא וזהה ב"ה ביסוד הנ Kra ברוך על שם בריביה וזהו את אברם היינו עם אברם ועל ידו נעשה זה ואחר כך בכל הרא מידת מלכות וכשהיא מלאה ומתרבצת מכל המדרות נקרו שלימה וזהו ומולכותו בכל מושלה שהיא מלכות שלימה ומה שפירושה ואחריו בכל כי קודם היהוד נקרו פרוסה ואחריו היזוד נעשה שלימה ובכל מושלה ומכונעת כל

כד דגל מחנה אפרים חי שלה

מידת החסד היו צירופיו כסדרן שהוא יוטס
כידוע וצחק שהיה מידה הגבורה היז צורפין
שלא כסדרן כפוסק ויבא שהוא למפרע אך
באבדהם היהת גם כן מידת הגבורה שובל
להוליד את יצחק כמו שתבחתי לעיל על פסוק
שוב אשוב אליך והנה בן לשרה אשתך גורו, וזה
יש לומר ואברהם שהיה מידת החסד בא היינו
אותיות א'ב שהוא למפרע שהיה בו בחינת
יצחק גם כן זהה וזה ברק את אברהם בכל
גימטריא בן הינו שעל ידו זה היה יכול להוליד
בן שהוא יצחק מצד הגבורה והבן.

או יאמר ואברהם ז肯 בא בימים והוא ברק את
אברהם בכל. ולא ברור זה נקדים לפרש הפוסוק
(מלכים א', י) ותרב חכמה שלמה מכל בני קדם
כפי אשר חנני ה' ברוחמי ובורוב חסידיו שהיא
רמז כי ידוע לפתח חטא רוכץ והיצר הרע בא
קדום היצר הטוב ומפתחה אותו בתחוםתו
לילד אחר חונגי שקר והכחות זורת אשר על ה
נאמר (ירמיה, כב) חכמים מה להרע ולהיטיב לא
ידעו ובאמת חכמה כזו איןנו חכמה כלל כי יש
לה סוף כמו כל חונגי עולם הזה ודברים
גשימים יש להם סוף וחכליות בגין אחד פטירת
האדם אברהם ונסרחה חכמו ואין חכמה זו
חכמה שלימה אבל איזהו חכמה שלימה אותן
שאים שומעים לעצות ותחבולות של היצר הרע
וממאסיהם בחכמתות זרות ואינם בוחרים רק
בחכמת התורה והעבורה בגין אחד פטירת
חכליות כמו הש"ת שהוא אין סוף כי אויריתא
וקודשא בריך הוא וישראל כולהו חד וזה אהר
עג) וחכמה זו לעולם עמודת ואפיקו לאחר
פטירתו כמו אמר רב גידל (ירושלמי שבת פ"א, הלכה ב')
על עולם יראה אדם כאלו בעל השמעה עמד
לגדו עין לעיל מזה והיא הנקרה חכמה
שלימה שככל יום ויום ונרכה ומוסיף והולך
וחכמו ועשה פירות ואינו נפסק לעולם. וזה
שמרמו הפוסוק (מלכים א', י) ותרב חכמה שלמה
היאנו אותה חכמה שהיא שלימה ותמייה
והיינו חכמת התורה אותה חכמה נתרכבה
והולך ומוסיף תמיד אחר חכמה היצר הרע הבא
היאנו אותן ההולכים בני קדם וחכמתם נפסקת
מקודם והם נקדים ישות ויבא אף כמיידתו של אדם
ונאבדת אבל חכמה אמר קים לעד ולעולם,

לומר פירוש הפסוק ותמה שורה השכינה נקראת
שרה ותמת הדיא לשון תמיינות ושלימות והיינו
השכינה ככובול געשה תהה ושלימה בקרית
ארבע צייננו באתו מקום הנקרה קריית ארבע
כני'ל כד מתחברן ארבע שמן מחתה לעיל
ומעללא לחחתה היא חברון הינו אז געשה בחינה
אימא כני'ל והבן זה, ויש לפ' דרכ' זה רמו לרוב
הפרשא המשיכיל יבין.

ואברהם ז肯 בא בימים וה' ברק את אברהם
בכל. יש לומר בריך רמו על פי הידוע
שאברהם היה כלל כל התורה נני'ל כמה
פעמים, ז肯 הינו קנה חכמה (קיושין לב') ומילא
היא גם כן יראה שהחכמה קשורה עם יראה כמו
(אבות פ"ג, משנה כ"ד) אם אין יראה אין חכמה גם כי
יראה הוא קן וכלי להחכמה וזה קנה חכמה
יראה עם חכמה, בא בימים הינו מודת כמו
(החלמים לט', ה) ומידת ימי, ומידת הינו לובשין כמו
(ויקרא ג') ולבש הכהן מדו بد גורו והיינו בשבעה
לחכמה ויראה עשה לובשין לאורייתא, וה' ברק
את אברהם בכל השכינה נקראת בכל שמנה כל
השפעות ובזה הבהירונות ה' ברק לאברהם והבן.
או ירמו ואברהם ז肯 בא בימים. כי השבעה
רויעים נקדים ז' ימים והחсад הוא עם כולם
ידיוע בכוונות, וזה ואברהם שהוא מידת החסד
זKen תרגומו סיב שהוא גימטריא ע"ב שהוא גם
כן חסר ידוע בא בימים הינו עם כל ה' ימים
והבן.

ו' או יאמר על דרך דאיתא בגמרא (סוכה ג'). יש
מן אומר שיש לדותנו שלא בישא את
זקנתנו וזהו (ויקרא ט, לב) מפני שביה תקום על
דרך דאיתא בזוהר הקדוש (ח"ג ז' פ): קדם שיבתא
דילך תקום הינו שתשוב בילדותך וזה והדרת
פני זKen הינו שלא תביש זקנתך כמאמרם זיל
(שם) אשרי ילדותנו וכור, וזה יש לומר גם כן כאן
ואברהם בא בימים הינו שהוא בא בכל הימים
שאף בימי הילדות היה מקרב עצמו להש"ת
וזהו אשרי ילדותנו וכור והבן.

או יאמר ואברהם זKen בא בימים וה' ברק את
אברהם בכל. כי בכל אדם יש כ"ב אותיות
התורה כמו שכתוב בספר יצירה (פ"ג, מ"ד) שקשר
כ"ב אותיות בלשון וכו' אך כפי מידתו של אדם
כך הם צירופיו אותיותיו ואברהם הייתה מידתו

הרבן הילמן

אָסְפָּחָבָא בְּהֹן אֲנִי " אַלְכָוּן : לְטַמֵּאָה בָּהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם :
בְּמַן גְּרָם רְסֵבָר בְּאוֹרִיתָא תְּקֻמָּה לְפָנֵי שִׁיבָּה תְּקֻמָּה וְתְּדֻרָּת פָּנֵי יְקֻנוּ →

לקט בהיר

שושב נטלה, סוכן נטול מילון חfine נס בקיוק, חfine פירוטו לא מתקשו להוות לפא אס נטלה חfine נס, וגמר מוחר וויאי ממעח חfine, נפי סלאן וטומת בגוּג'נוּמוֹ טומתם מם זו, אף גלן טומתת אפסע מען גשלוּוֹר וויטקן מנקודזא וויאי עד מלגאליס: קיג' אטלן גס זונטמחי באלן צינא, ופילץ' זונן לנטמחי רצע ועס סלהן צ'ל', מלון חfine וויאן, נס מלגן ווילדה נס חfine צ'ל' מאי' ("ט"), פיי בור ועס הילן, וויאן קאניה נעדמען (ברל' מאי' ("ט")).

ויטומלן לפוי וויאי מעתעכ' * חacct (ט'':ט): אגוי ד' להליךם. דשו לה מי חמס ממליפין צמי (ט'':ט): (ל'') מפנוי שיבת תקום. יכול זוקן חכם חייז', פ' ל' קן, פ' זוקן להלן קאנס חכם חייז', פ' כ' - קהוץן י' (ט'':ט): הדדרת פני זוקן. לחסן ביזורצין', לה' זבק זמקומו, וולם ידכ' זמקומו) ולט' סטווו* חט' דזריו, יכול טעליס עניינו כמי שלן ווילקואז', לך' נטלה ווילט (ט'':ט).

בב

האגנוס שרשע עיקן מוגה לאחמו ולכומו נעל צביח גויאת סכטינג
"ויעיתך" נקייזיטין) מכם זון כללו טה' ב' מינות "וה קנא" סכמלה
ו ו דעם ר' יולי הגלילי צמ"ל וכגן', וסבד גנס בזקוק ומיליס חיין
השכינה נירך לחיים חסך (רא"ס), ואמר בלחומם ציבת, גנס סעיק
נערליך נטעמוד טפלו צפוי ייק ופליס (ג"א): קטו) כתיב ר' ציון
צפפני צפפה מקוטס ולוד מהר צבומו מתקל ופוי זון מלדר, נעל צביח
הפטמן ייד מקוטס ואדרת לטעמוד קיטס מוזיאו וסידור מקינו
הו"כ נירך לדעם חילוס סיידור צלמי זון חפלון כיס (מ"ל): קטו
בדין כרמיוק ונדין לחו' מומייך נקייזיטין, וגס למ"כ כפיכם כד'

זור החיים

אור בחד

הספריוויז סולו נוֹגָה, דבר זה פלט מלחוכן זו גל' ריאת מה שנקרא מילוי נזילה, וכשוכנו יקיא ווות' עגל' מלחוכן צו. לו' מפלר שמקיר מינימלי זדי, ופירוטו עגל' ימאנוכן נכס פלי' כדי לדעת מעניציק ווות' לדען נטא. קטע' לאחצק עגל' גאנז. קי' למה צפל' שיטא זונע. וויעו' סך. קי'(א) מה מאכין לו' ווועס.

אונקלום

שלט ניקרא יט קדרשים

וּמִקְדָּשֵׁי תִּירְאֹ אַנְיָהּ: לֹא אֶלְתָּפְנוּ
חֶפְרוֹן יְבִית מִקְרָשֵׁי תְּהִלָּה
רְכָלוֹן אֲנָא יְיָ לֹא יְאַתָּה
בָּטָר בְּרִין וּזְכָרוֹ יְאַתָּה

לְהַמִּזְבֵּחַ

(ג) ומקדרשי תיראו. גם ייכנס (כבר ב' כתיב) גם ז מגילות מלולות כמו ווותחים זו מעות ומופתחים: (ה) מלהנמנס הכלוב בפסוק מהד שמע מינא טלון זו לומס זו, ווות' גינס דיא"מ צבנתם קלי לדקה מה הפטנתם, אבל זה לא עינה לא דמס מה מקדרש שהפטר נעצומה חמוץ, וכל פטוק זה שיימי' לו מליטס לדמות הקבבם מלכם כ"ה, טלאס ענדוזת סטמאליס והומוקפין דומין חומו מטהו, יודרויו במכנים עטס חיה שאצמא ידווע לחוך כ"ט נצעות מזון לאקליע מעלו, ואנג אונדר למדנו זומט נפ' וווקפל, בס פיטה נגענות טנטען ולען נמלטו על זינין זי' ורבבד, וו' זינילא חאנצון' זונזונט גאנזון החטאה נס' ז

מעלה נביה"מ דקוטם מועל, אלה נdry ב' למוכיס שמי נושא וואטן נטה (מ"ל): ק) פ"י מ"ז ח"ג נטולו ה"מ סמכות נלו' המכונע עמו, שכן פירט' נמתנה לסתדרין ח"ל ואנשל נטה (דנ"ר י"ח י"ג) ט"ל, פ"י נועת צל בצל וחוג מעוז חמץ נפ' ו' ל�מן (כ' 1') טענות נרת, והוא מועל כל' סמליה, וכטוף, מהארה לדל' פכו אַל מכם (ויק' י"ט נ"ה), ווילךן דמכחות גופים מלון מיל' ק' וג' ווילך נבר וטול' חוג וידיעות (דנ"ר י"ח י"ג) ט"ל, פ"י נועת צל בצל וחוג מעוז חמץ נפ' ו' ל�מן (כ' 1') טענות נרת, והוא מועל כל' סמליה, וכטוף, הפלטה (כ' כ"י) כמו סקליה געליס וטהורא, ווילכה נפ' טופיס, נלו' להן סמלוכן מסוכולו ה"מ סמכות, וכן כטוף, זל' מועל' ק' י"א פירט' סס סמכות המלך מטה' מעלה ה"מ רת ממון ק' קלחן ומוטיב לו נטמי' ממם ווועיטו' ולודנא זל' מועל' ק' י"א פירט' סס סמכות המלך מטה' מעלה ה"מ רת ממון ק' קלחן ומוטיב לו נטמי' ממם ווועיטו' ולודנא מה' ע"ל, ועל דעוני פירט' סס סמכות גמ' מיל' מהט יט' סטמא יוט' (ה' שטמא נודעה ה"ל ק' ד' טמא) ומכלים מונגה מה' ע"ל, ועל דעוני פירט' סס סמכות גמ' מיל' מהט יט' סטמא יוט' (ה' שטמא נודעה ה"ל ק' ד' טמא) ומכלים מונגה

אור החיים

אור בהיר

(קח) וויאר כי פגמו מחייב, וכן כוונת זו קוחה סופית ניכרת, אך רמו גם הולך מטהר כוונת נס נן כוונת סופית. (ק') וויאר כי פגמו מחייב, וכן כוונת זו קוחה סופית ניכרת, אך רמו גם הולך מטהר כוונת נס נן כוונת סופית.

אונקלום

**מִכֶּם יְהִי לְכֶם דָּגֵר וְהַגֵּר אֲתֶיכֶם
אֲהַבְתֶּן לֹא בָּמוֹד כִּינְגָּרִים הָיִיתֶם
בָּאָרֶץ מָעוֹרִים אָנָּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
הַלְאַת עָשָׂו עֹול בְּמִשְׁפְּט בְּמִזְדָּה
בְּמִשְׁקָל וּבְמִשּׂוֹרָה: עַל מְאוֹנִי צַדָּקָה**

אור החיים

כפוקה חנוי כ' וגוי מכך כוונתו מלהרץ מלווים וגוי, וכמו כן נג' זכ' ביטח נפשו חזק סקליפות ועכיזו זומח כטול וחולך לזרחה. וכפי זכ' יטנו לנוינה מעס לטהה כי גרים וגוי, שקס על גרות כיפות להן כטעם נגן כי יתמן נגר לטהה מן כהומות טלה ויה נלהך נך כבד מיטנו בתיינו מלווים, ועיין מכ' פיטרמי צפרמת יתנו (' ב')

אונקלזם

שנא ויקרא יט קדושים

בארצם לא חנו אהוֹן ק' באורה ויראת פָּאַלְהִיךְ אֲנִי יְהוָה: ס רבייע ש' כשת מוחבן עט' וכיניינער אהתך גער י' באניכא מובון דמי' רבנן

עמוקין, כלם נכל מקומות יכול נסיבותן בין מיטים ולחמלין ליפלון וטבורה פרי וכי גל לא פריך נלמר הכלוב וירלהם כבמיה (גמר), אך אם מתקין כלם עליל בפרק י"ד ולפני שער לו ממן מכוקל וירלהם וגוי ופליך"י כמו כלן והו ג'י

אדור החריטם – נספחים לארון הקודש, ומי שפונה אליו יזכה בברך האל. מטרת המנהג היא לשלוח ברכת השם אל כל אחד מהמבקרים. מנהג זה נפוץ מאוד במקומות קדושים, כגון ירושלים, ורומי, ותולין. מנהג דומה נפוץ גם במקומות קדושים אחרים, כגון קהיר, אנטוליה, ותוניס. מנהג דומה נפוץ גם במקומות קדושים אחרים, כגון קהיר, אנטוליה, ותוניס.

ירוחם וירוחם וגוי, הילכך מני כ' כי אם זה כו' מקובל
ההיכרבה שמתוקה נלכד כל מטבח.
לא. וב' גור טהרה וגוי. חומר נושא ייחוד טהרה וזה
חומר נושא ריבוטים במלחוכם. נוך כי במתכנת
בಗירס פשוט נטלמאות סדרין במלחוכם הילכו ע'ה.
נס נוך טוכר הילך בקדושתת הנדר נסחות במתכווות, וזה
חומר טהרה גור טהרה ולרמו אל סדרין, כי נוך פולן סכת
בגדיר במתכנת ענפי בקדושת' ע'ה, והלמר במלחוכם לרומו
למעטת טהרה, נס כו' ינשכ בגדיר פועלות טוענה זו.
עד לרומו על בטלנות הצלינא גמוץ' ז' הילחנו, יוז' ב' כי
יגור טהרה גר ממוקס גזואה, דקוק ולמר טהרה גל דרכ'
(חכ' ל' ע'ה) הילכען גודס. והלמר במלחוכם כו' הילך
בקדושת' כי סס מוקס בטהינה, ועוגץ מקומס עליון
וכוח גור דהילך. גל חונן הילקו ע'י, בטלין נך הילחנה
ביהוניכם הבנין ותומרו במלחוכם מרכז גו' כי הרכיר בו
וכוס' יונ' בטלון מטעמי מפני תיכוכ' ע' כי טבון
כדי בלול חלוד ממנו, ע'ז ח'ז'ל (ו' חמוץ כ') וככ'
מלחומין לו גם זכוכ פותחין לו ולמ' גו' זומע צונתינו ע'
טנא. גס רמו כדר' טלול וגוזו יומיוס רעים לעט תיכוכ' ע'
שכ' יסוריין בקס'ים תלודס מלודס ייסוריין ביה'ל (קס' ג'
ו' ע'ג) גס כס' יומייס פלחמות להלודס וכחצודלוין, הפלס'ים
וכו' זעיר לאבנמכת הילכות. עוד יומאו וכדר' פיי זקן
פיי. זקנת נעלמו ע'ד'H מומרטס (סוכ' ג'ג) הילחו'וילדו'ו
שלג' ציט'ה חת' קזניטו'ו. גס רמו למחרטס' ז'ל (מגינ'ב
'ז') בטלע'ת בטלון סדרין כולם מטוא' ז' הומלייס לאבנמכת
הכינוי היליך למלחוכם קניינו סדרין ז' איה מלמל'ין,
וכוכ' קול' כרטע למד'י טהון הומלייס כו' לפניו הילג'ה סא'ו
מלפעל, וזה משער' כ' לא'ב' מלהודס ווומר לו וסדרם פיי
זקן ז' הילכ'ת סמתקדר בטלומרים לפניו הילחין וכו'.
וכוס' יונ' בטלון מטעמי מפני ע'ב' ז' ווומר יוירטם

לך. באזרח מכם ונגוי. כןו גילך כ' סומו פלך משליך זו ורלה עונת יוס קזין, לני כ' זו חטאות לך מוג של טוכ'ך. ה' לו יריך לאכער ביריה וכיסנא,

יד ב

ק'ב) כדי שיטוט לא צפוף. מיפוי סטטוס נס כה. קיון וסיה פיי מיפוי סטטוס, מיפוי פמדו צינור רעבה, וטווין טכניות גלן גולד נעם קומבו קפה נקנבלם קיד) מילויים. קפטו) מננטס גל' מופס. קפטו) סטטונ, סטלר' נמה כפל קיד) מילויים. קפטו) מננטס גל' מופס.

שיטמדו בקיום
יוםו לית ש
אין שבת לו ל-
בתוקפיה זו
ואומר שם כ
בוראך ביכ

פתח ואמר
ה אלא גנ
הקב"ה יודע ו
לזה וראה הוא
במי דלהו
הקב"ה וישראל
מנרומה היא
אoil בהדיין
אחד מה ב-
כני אדם והכ
ארחא דא

זהירות שאין לו חלק למעלה ולמטה ואין ברוק עלייה ולא בירידה. והוא ברכיה לבטלה הוא דרכו קב"ה עד כאן לא שרייא עלייו شهر. הקב"ה עד עתה לא שורה עלי' וליה ביתה חולק לא והוא לו חלק בו רחמנא לישובין מאינן דלא משגיחון לקרוא דמאיריהון התרמן צילנו מalgo שלא מושגים לכבוד אדרום זכאי איןון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתה עלי'יו כתיב אשר הם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא עליהם כתוב משיל'ך ואורה צדיקים באור גנה בניי דביהו זמנה משום שבונן זה הוא יסתלק חוויא דשريا בנוקבא בקדמיהו שיטולק והחש שהשה נקבה תחילה ויתוי דכורא למשיר. באתריה כד בקדמיהו וכלא יהא שלם. יוכא הדר לשורת במקומו כאשר בתחולת הכל היה שטח ana בזמנה דוכאה שאריו בעלמא וכו' עד צדיק כהמר יפרת. רבי יוסי פחה קרא ואמה לא תאכלו על הדם הא בכמה אתך אוקמו חביריא וכל הען קרא אברתו הר' בכם מקומות העמויו החברים וכל אלו הכתנים של אחריו וכל חד וחד באנגליה וכל אחד ואחר גבלי אל' דאי קרא אית' לאחעריא ביה אל' מקרא זהה יש להעתורו ברכתי מפני שיבת תקום וגוי מפני שיבת דאוריתא סתם תקום מכאן דבעי-ב' למיקם מיקמי' ס'ת מכאן שצידיך אדרס לעוטה לפשי ספר תורה והכى רב המונגן סבא כה זהה חמץ'ת הוה קם מקמיה כאשר היה רואה ס'ת היה עומד מפני ואמר מפני שיבת תקום כגונא דא בעי ב'ג למיקם בקיומיה לקמיה דת'ח בעין זה צרך אדרס לעמוד בקיומו לפניו חלמי'ת תקומים בגין דאיחו קאים בדורונא קדרישא עלאה משום שהוא עומר בצוואר קדושה עליונה ורמו לכהנא קדרישא עלאה ודומ' לנען הקירוש העלון דכתיב והדרת פני זקן דאיחו בעלמא שהוא בעולם. → אר"ש מכאן רמו לתורה שבכתב ורמו לתורה שבע"פ'לו תנין ווער למונן האי בררא לדרשוא בייא באחאל בררא ב' לדרשוי בייא בא מונג'יעזרה בררא בררא באיהו

רבי יוסט פתח וכו' מפניהם שיבת תקום נ' כתווות שככוב שוריא קומתו ועלמותיו ו/or.

נְפָשָׁה

רבי יוסי, פתח וכו', מפני שיבת תקום נ' כתווית שכתב שריא קומתו ועלמותו, יותר. פסוקים יש בעין התו. → **ד' ותו תנין וכו'**, מפני שיבת תקום וכו' ששוב א' אמר שיבת קומו מלחמת ברברוסה אמר ב' בבראשית הקב"ה ברא השמים וארץ ברא

והדרת פנִי זון ופסקה מהיר לדרקן ר' אין, ב-
ויריאת מאלהך פסק והמוראים לנו נקנא. כי-שכבה
רומי על הוקן, וכן ה McCabe וכן רומי על הוקן.
אבל לנו קנא שאן לה וכן נאבר בה וזהת מאלהך.
ושמשמע מהומצאות שלפי השבתותך תוארו לך ביכורום.
ובacon, שכשה שחוא בגבור דיקנא ר' אין, נאבר בו קימת.
ובבוקן שחוא בגבור דיקנא ר' אין נאבר בו הדרוד בלכה.
ובכמבלות נאמר בה ר' לא שחוא בלב ואין בה לא קימה
ולא הדרוד.

בגונוא דא וכו', בצע ר' דיארו קאים גנו' ולי' ר' דיארו אמר גנו' והדרום' כי' הדארם' בהוויה ענה נמי' למיטרין' ותקרא
געער. וביחיו איש ולקי אשה עולה בת' ואשות' בעמ'.
ובסירות ליל בנים עליה במרותת חכמה ואשות' בעמ'.
ובברוחו געל שיבת' כלוי הדר למן טויה עלה-במרותת
עHIGHKA קדישא געל ולוכן וראי' באה' שעשו רישיה בעמר
בקון, ולכ', אחר שחווא רגנא. עליונה נזיך ליקום מפניהם.
לקטמי דת' ר' יהויא חכם מהכבוד והחקלא, תלמיד חכם
וממניג היינו בון, מי מצד החסר וכן גויא מצד החסר
ברכרכובך על הוקן וכן אהון. אל' ש' מכאן ר' וכו'
פא' מפי שיבת' תקסם היינו תווה שבכתב, בפדי' לעל,
והתורות פנִי זון והתי תורה שבעל פה שהיא קדימה ולא

בבל לסתוך איכה בלבבו עליון מלהו לן,
ראה שניין עשה כמונך, מותחין
נורחות פיזור, לפיכון והזדמנות
עליתון בעניין אמרדו לא מוקט ולא מטעו

אמר ר' אלענור ול הוהער: שמך ר' איא
שפחה נרלה מכל מחלותיהם אלו
שנתנוישו עתה ברוך הוא השם הולמים
ב' ר' איא ו' ר' חייא ו' ר' יוסט ואם' כי דא
הוא אויה זתקא קמי' קכ' ה' תומן
אשכחנה בהזיותו. והדר שפוך כי ידע
ונומר כי אין הבונין שיעוד איזהו, כי
איך בה הבונין. אך כי לשון השגהה
ביבלון כי פשעה צפומו אכינו ידע.
אמנם כשותניין או נאה כיריע הרבר
והיינו כי ידע ומשגניה ברוך גזירותים
לארכאו למטראו לאו. אך בהסתלק
הקב'ה עין השגהה הוה שעשיין, האבר
מצעמאות כי אין וע' יוד מלפעלה. ובכא
כי זוク לשון רוחכה כי זרכו ביני ארם
בר' כהן ואו ר' נמי נלי כל' שהואה טוב
וזהה והולמים ב' קמי' או ר' אורת הוא דץ
התחש שמתהוו הדזק להצלב מעשי
דא מאדרין לו ומיטסין לו במש' ואוותה
בידיקס וכו'.

הולך ואורו וגוי. מעש' מיטסין לו
ומאיירין לו ברוך ההוא. והבאי-ארהה מן
וארוח לרוכבה שפי' שחתול והחאתה
להתנברר כבודה פועל' און גנטה
הוא ר' בר' מהדרס אמרו כי כל מה שילל'
ווער' איד' ר' רוכבו תהקריבו מיטסין ערבל'

卷之三

ז. הוא
ג. בידה
הorthem
דאותי
זידיקים
ונוקבא
ח. כד
תאנא
בריא
ץ' וכל
ט' מקרא
סתם
ו. והכוי
ז. עומו
דרת"ח
ז. זרשה
ז. לבון
ז. האי
ותערו
זר ל
שבות

ג. שישוב
גנ. האו
ל. שכבה
ע. דרכיו
מתוקנת
אורחאה
הקביה
צת ראל
כתיב
ס. וכחוב
להאה
סומנים
דר היא
סללה
יזו עין
שבדיות
יר הצל
ו. מאיט
ארטמיך

פרשת קעה

דף פ"ח ע"א

קדושים קעה

שיעמוד בקיים טוב בעולם בגין דדין הוא הדורא ליה משם שהוא הדור או אבל לסוף יומי לית שבחה לה לב"ג כ"ב כדר איזה סיב ולא יכול למיהו ביש אבל לסוף ימי אין שבח לו לאדם כל קדר נאשד הוא וכן ולא יכול לשוט רע אלא שבחה דיליה כדר איזה בתוקפיה ואיזה מב אלא השבח שלו כאשר הוא בחוקו והוא טוב ושלהמה מלכא צוחה ואמר שם כי גם במעלינו יתגנער גער וגוי בנוונא דא כתיב קלהה יב וזכור אתה בוראך בימי בחורותך א"ר אלעוז ודאי ארחה דא מהקנא קמן והאי אורחה דרב"ה הוא האיך זו מתוקן לנוינו וזה רדק של הקב"ה האמן.

פתח ואמר תhalim א כי יודע ה' דרכ' צדיקים ודרך רשעים חابر מאין כי יודע ה' אלא קב"ה יודע ואשנה בארחא צדיקייה לאומתא להו ולאננא להו אלא הקב"ה ידע ומשניה בדרכ' של הנדרקים להיטיב להם ולענ' עליהם והוא אויל קמייהו לנטרא להו והוא הויל לפניהם לשמר אותם ובג"כ מאן דנפיך לארחא מושטך מי שיטנא לודך עלי דליהו היה ארחה דרב"ה וישתתקף לה בהדייהו רדק שהיה הריך היה של הקב"ה וישתתקף עמו ובג"כ כתיב כי יודע ה' דרכ' צדיקים ודרך רשעים חابر היה מונרמה היא מעצמה בגין דרב"ה לא אשטע מודע לה לההוא ארחה דליהו ולא אויל בהדייהו מושט שהקב"ה לא נודע לדוך היה שלחם לא הויל עמהם כתיב דרך וכחוב ארח מה בין האי להאי אלא דרך דשאך קרטולי בני נשא אויל בה שעשר קרטולי בני ארם הלכו בה ארח דאיו אפתח מן זמנה זעירא רדק שהוא נתפה מזמן מעט ועל ארחה דא כתיב ועל רדק זו כתוב משל ד' וארח צדיקים כאור גנה הולך ואור עד נבן היוםacci'ר.

בראשית כד חי שרה שד

בָּנִי לְזֹאת אֶל-אֲדֹנִי אֶלְיָהוּ אֶל-אַתְלֵךְ
אֲשֶׁר אָחָרִי: ט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהוָה
אֲשֶׁר-הָתַתָּלְבָתִי לִפְנֵיו יִשְׁלַח מֶלֶךְ
עַתְּךְ וְהַצְלִיחַ דָּרְכֶךְ וְלִקְחַת אִשָּׁה
בָּנִי מִמְּשֶׁפְחַתִּי וּמִבֵּית אָבִיךָ ט אָוֹ
נֶקֶה מֵאַלְתִּי בַּיּוֹם תִּבוֹא אֶל-מִשְׁפַּחַתִּי
אִם-לֹא יִתְנוּ לְךָ וְהִיעָת נֶקֶה מֵאַלְתִּי:
וְאָבָא הַיּוֹם אֶל-הָעֵין וְאָמַר יְהוָה →
אֱלֹהִי אֲדֹנִי אֲבָרָהָם אֲסִיכְשָׁדְנָא
מַצְלִיחַ דָּרְכֵי אֲשֶׁר אָנֹכִי הֶלְךָ עַל-יךָ
הַגָּה אָנֹכִי נִצְבֵּע עַל-עֵין הַמִּים וְדַיָּה
וְעַל-מָה הַיְצָאת לְשַׁאֲב וְאָמְרָתִי אֶלְيָה
וְלִשְׁקִינִינָא מַעֲטִים מִפְרָה;
וְאָמְרָה אֶלְיָה גַּם-אַתָּה שְׁתָה וְגַם

קט בהיר

וּנְקָלוֹם

י"ג

אונקלום

תבן וכפתח פנמיה ומיה לרחץ
אשחה רגלו ורגלי האנשים אשר אתו לא כתוב
רעה: לו ישו קרטוח פיכל
ואמר לא איכל עד ראמלט
פתחמי ואמר מליל: לא אמר
עכרא דאברעם אנא: יהו בריך
ית רבוני תחרא ורבא ויהב מה
ען וחורין וכפה ודרכ ועבדון
ואמלה נטמיין ותחפרין: ליידת
שהה את רבוני בר לרבותי
בתר רסכת ויהב מה נת כל
דילת: לה וקס עלי רבוני פטיפר
לא תחפ אהתא בר מبنות
בענאי ד לא יחב בארעה:
ה איה? כיון אבא חול
ולזרעתי ותחפ אהתא בר

四

שג בראשית כד חי שרה

שילך קודס מלך, וטכונת רצוי סמכוות נלך וליקם ממחפמו ובמנגנו ציירלו (רא"ם): מ"ז פ"י מקר טול"ו' (ונען לפטוק ר' הו מלה) וכחינו נקי' הלא, כלומר קلام מומי הלא ולום שאלמר אין אלם רכמוכי למינו כוונתו ממה שאלמר אין זריך ולומך חורי ותיק לורי מדזק"ה צדקה (פ"ר י"ט ט): מ"ג ואבא הדום. כויס יולקתו"ט וכוס נבלתי' א' ואמ' קפיזה צבירה נבעש צמיה ואנרכיס ביצין לפי סאנר דין עבד הלאן נטהול אטלוט ונטוקו פרקירות, וגס מבראש א' גידיג' לא מיל' מיל' מיל' לרדרו ויטומוק (ג' א'), מבראש א' גידיג' לא מיל' א' גידיג' לא מיל' מיל' מיל' לרדרו ומיל' לא סאנר כפולה צחרוכ' וכרכוב' גופי מורה למ' נסנו חלון צרמיח' פ"ה: מ"ג גם אתה. גס לרבות' שני טוחאות. שחתה בעדי ימי אהוב

צא ה טוב חי שרה יין

יב"ע: דַי לֹא מִנְעָט טִבּוֹתֶיהָ וּקְשׁוֹתֶיהָ מֵן אֲשֶׁר לֹא מִנְעָט טֻבוֹ וְאַמְתוֹתָיו מָאֹדוֹנוֹ אֵינוֹ רְבוּנוֹ אֶגֶּא כּוֹכֹתָה בָּאוֹרָה תְּקָנָא דְּבָרָנִי¹¹⁾ בּוּפּוֹתָו בְּדַרְךָ מַתּוֹקָן נְחַנִּי.

לֹא וַיֹּאמֶר בָּוֹא בְּרוּךְ יְהוָה לִמְהָעֵד בְּחוֹזָה וְאַנְכִי פְּנִיתִי הַבַּיִת וְמָקוֹם לְגַמְלִים.

אָנוֹקְלוֹם: וְאַתָּר כָּשֵׁר לְגַמְלִים: וּמָקוֹם וְאוֹי לְגַמְלִים.
יב"ע: וְחַשֵּׁב לְבָנָיו דָהָוָא אַבְרָהָם וְאָמַר עֹל וַיַּחֲשֹׁב לְבָנָיו בַּיָּה אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר בָּא בְּרוּךְ
בְּרִיכָא דַי לְמַא אַנְתָּא קָא בְּכָרָא וְאֶגֶּא פְּנִיתָה הַיְלָה עַמְדָה בְּחוֹזָה וְאַנְכִי פְּנִיתִי הַבַּיִת
בַּיָּה כְּפָולָנוֹ נְכָרָה וְאַתָּר אַתְקָנָתָה מַבּוֹדָה וְהָ וּמָקוֹם הַתְּקָנָתִי לְגַמְלִים.

לֹג וַיַּשֶּׂם לְפָנָיו לְאַכְלָל וַיֹּאמֶר לֹא אַכְלָל עַד אִם דְּבָרִי וַיֹּאמֶר דְּבָרָ.
יב"ע: וְסִדְרוּ קְומִיה לְמַכְלָל תְּבִשְׁלָא דְבָרָה וַיַּעֲדְכוּ לְפָנָיו לְאַכְלָל תְּבִשְׁלָא אֲשֶׁר בְּסֶם
פְּמָא דְּקָטָול וְאָרְגָּנִישׁ בֵּיה וְאָמַר לֹא אַכְלָל הַמּוֹתָה וְהַרְוִשָׁה בְּזֶה וַיֹּאמֶר לֹא אַכְלָל
עַד שָׁאַדְבָּר דְּבָרִי וַיֹּאמֶר דְּבָרָן:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי יְהוָה אֲשֶׁר הַתְּהַלְּכָתִי לְפָנָיו יִשְׁלַח מְלָאָכוֹתָךְ וְהַצְּלִיחָתְךָ
וְלִקְחָתָה לְבָנֵי מִשְׁפָחָתִי וּמִבֵּית אָבִי,
אָנוֹקְלוֹם: יְיָ דִי פְּלָחָת קְדָמָהָוִי:
הַיְלָה עַבְדָּתִי לְפָנָיו יְמִינָוּ מְלָאָכוֹתָא תָּחָן

עַמְדָו וַיְצַלָּח אַרְחָד וְתַסְכָּת אַתְתָּא לְבָרִי מַוְּן
יְהָשָׁה וְמִגְנִיסָת בֵּית אִיכָּא:
מִשְׁפָחָתִי וּמִחְולָdot בֵּית אָבִי.

מַכְלָה וְאַבָּא הַיּוֹם אֶל הַעַין וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִי אֲדֹנִי אַבְרָהָם אִם יִשְׁרָאֵן
מִצְלָה דְּרָכִי אָשֶׁר אֲנֵנִי הַלְּךָ עַלְיהָ.

אָנוֹקְלוֹם: אִם אֵיתָ כְּעַזְבָּן רְעוֹא קְרָמָד לְאַזְלָה אִם יִשְׁרָאֵן לְמִנְקָרָה לְהַצְּלִיחָתְךָ
אָרְחָה:

מַד וַאֲמָרָה אֱלֹהִי גַם אַתָּה שְׁתָה וְגַם לְגַמְלִיךָ אֲשָׁאָה הַוָּא הַאֲשָׁה אֲשֶׁר
הַכְּיָחָה יְהוָה לְבָנָי אֲדֹנִי.

אָנוֹקְלוֹם: הֵיא אַתָּה דְּזָמֵן יְיָ לְבָרְכָנִי: הֵיא אַהֲשָׁה אֲשֶׁר הַזָּמֵן הַיְלָה לְבָנִי אֲדֹנִי.

יב"ע: הֵיא אַנְתָּא דְּזָמֵן יְיָ כְּמוֹלָא לְבָרָה הֵיא אַהֲשָׁה אֲשֶׁר הַזָּמֵן הַיְלָה בְּמוֹלָא
רִבּוֹנִי:

מַה אַנְיָ טָרֵם אָכְלָה לְדַבָּר אֶל לְבִי וְהַנְּהָה רַבְקָה יִצְאָת וְכַדָּה עַל שְׁכָמָה וְתַרְדָּ
הַעִינָה וְתַשָּׁאָב וַאֲמָר אֲלֵיהֶה השְׁקִינִי נָא.

אָנוֹקְלוֹם: לְמַלְלָא עַם לְבִי:
יב"ע: לְמַלְלָא עַם הַרְוֹרוֹי לְבִי:
לְדַבָּר עַם מַחְשָׁבָת לְבִי:

(11) יְלָקָט ס"ז ר' ק"ט.
(12) וְלֹא תַּرְגִּמְ "אִם יִשְׁרָאֵן" "אִם אִתְּחָר" מִפְנִי כְּבוֹד כָּלְפִי מַעַלָה, אִם יִשְׁרָאֵן זה בְּטֻוּ שְׁלַסְקָה בְּמַזְיאוֹתָה.

צא ה טוב חי שרה יין

שׁוֹ וַיֹּהֵי הוּא טָרֵם כָּלָה לְדַבָּר וְהַנְּהָה רַבְקָה יִצְאָת אֲשֶׁר יַלְדָה לְבַתּוֹאָל בְּנָן
מֶלֶכָה אֲשֶׁת נָחָר אֲחִי אַבְרָהָם וְכַדָּה עַל שְׁכָמָה
יְמִיעָן: וְהַוְּה כְּשָׁעָא כְּלִילָא הָוָא עַד כְּדָן לֹא וַיְהִי בְּשָׁעָה קְלָה הָוָא עַדְיוֹן לֹא כָּלה
פְּסָק לְמַלְלָא:

וְתַכְלֵל לְהַשְׁקָוֹתָו וְתַאֲמֵר גַם לְגַמְלִיךָ אֲשָׁאָה עַד אִם כָּלָו לְשַׁתָּה.

אָנוֹקְלוֹם: שִׁיצְיָאת לְאַשְׁקִוָתָה:
וְתַהְגָּמָרִי לְהַשְׁקָוֹתָה:
יב"ע: וְפִסְקָת לְאַשְׁקִוָתָה:
וְהַפְּסִיקָה¹⁰⁾ לְהַשְׁקָוֹתָה.

אָנְיָשׁ מְשַׁתָּאָה לְהַמְּחִרִישׁ לְדַעַת הַצְּלִיחָתְךָ אָמָּה לֹא.
אָנוֹקְלוֹם: וְגַבְרָא שְׁיָה כָּה מְסִכְלָה שְׁיָה כָּה מְבִיט שְׁוֹטָק לְדַעַת.
לְמִידָעָה:

כְּבָ וַיֹּהֵי כָּאֵשָׁר כָּלָו הַגְּמָלִים לְשַׁתָּה וַיַּקְרֵב הַאִישׁ נְזָם זָהָב בְּקָעָמְשָׁקָלָו וְשָׁנִי
צְמִידָים עַל יְדֵיהֶן עַשְׂרָה זָהָב מְשָׁקָלָם.

יב"ע: וְהַוְּה כָּד סְפִיקָן גַּמְלָיא לְמַמְלָיא וְנִסְבֵּט
גַּבְרָא קְדָשָׁא דְּהַבָּא דְּרַכְמָנוֹגָא מַתְקָלָה קְבָל
הָאִישׁ נָסָל וְזָהָב בְּקָעָמְשָׁקָלָו נְגַדְבָּע
דְּרַכְמָנוֹגָא לְגַלְגָּלָתָא דְּאִיטָמָסָוָן כְּנָהָא
לְמִתְבָּחָת לְעִיבָּרָה מְשָׁבָנָא וְתָרִיו שִׁירָיו הַבָּה
הַשְּׁמָשָׁן וְשָׁנִי צְמִידָים נְתָנוּ עַל יְדֵיהֶן מְשָׁקָלָם
עַל יְדֵיהֶן מְתָקָל עַשְׂרָה סְלָעִין דְּהַבָּא סְכָום
מַתְקָלוֹנוֹ קְבָל תָּרִיו לְזָהָב סְכָום מְשָׁקָלָם נְגַדְבָּע
שְׁיָ הַלְוָחוֹת אֲשֶׁר חַבּוֹבִים בָּהָם עַשְׂרָה
הַדְבָּרוֹת.

כְּגַם וַיֹּאמֶר בַּת מֵי אֶת הַגִּידָי נָא לִי הַשִּׁבְעָה בֵּית אֲבִיךָ מָקוֹם לְנוּ לְלִין.

אָנוֹקְלוֹם: אַתָּר כָּשֵׁר לְמַבָּת:
מָקוֹם הָרְאוּי לְנוּ לְלִין.
הַוְּתַאֲמֵר אֱלֹהִי גַם תָּבֵן גַם מְסִפּוֹא רְבָבָעָן גַם מָקוֹם לְלִין.

אָנוֹקְלוֹם: אִפְּ אַתָּר כָּשֵׁר לְמַבָּת:
גַם מָקוֹם רְאוּי לְלִין.

כְּגַם וַיִּקְדֵּם הַאִישׁ וַיִּשְׁתַּחַוו לְיְהוָה.

יב"ע: וְגַחְוּ גַּבְרָא וְסִגְיָד קְרָם יְיָ דְּזָמֵן קְרָמָיו
וַיִּקְדֵּם הַאִישׁ וַיִּשְׁתַּחַוו לְפָנֵי הַיְלָה
אַתָּה מְהֻנָּגָא:

כְּגַם וַיֹּאמֶר בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִי אֲדֹנִי אַבְרָהָם אֲשֶׁר לֹא עָזָב חֶסְדָו וְאַמְתָה
מִמְּעָדָנִי אֲנֵנִי בְּדַרְךָ נְחַנִּי יְהוָה בֵּית אֲחִי אֲדֹנִי.

אָנוֹקְלוֹם: דַי לֹא מִנְעָט טִבּוֹתֶיהָ וּקְשׁוֹתֶיהָ מֵן
רְבָנוֹי אֲנֵנִי בָּאוֹרָה תְּקָנָא דְּבָרָנִי:
אֲשֶׁר לֹא מִנְעָט טֻבוֹ וְאַמְתָה מָאֹדוֹנוֹי אֵינוֹ

9) עִין בְּהַעֲדָה שְׁלָאָה זוֹ.

10) מְשֻׁמָע שְׁמָרֶשׁ שְׁלָאָה תְּהָה דִי סְפָוקָה, עִין בְּרָשָׁי וְהַעֲפָקָדָר. וְאַצְלָה גַּמְלָים כְּתָבָב "כָּלְיָ" וְתְּרָגּוּם
אָנוֹקְלוֹם וּבְיָע' "עִדי דִי סְפָוקָה", כִּי הַמָּתָוָא סְפָוקָו. וְאַנוֹקְלוֹם גַם בָּאוֹנְפָרְשָׁ – וְשִׁיצְיָאת וְהַוְּגָרָגָר
מְשָׁ.

ההפרטה והגדולה לחיו עולמים לבר.ומי שנחונת
שבח והודיה לאחד מכל צבא מרום ולוכבי לכת
הרי הוא כעובר עג' וגופר בעירן ח'ז'. אבל בספר
בשבחים של צדיקים להללים ולשבחים זה הוא
רצינו ית' שמנוי כי הם התורה כמ'ש' (דברים לב,
מז) כי לא דבר רך הוא מכם. התורה היא דק
מששים רבוֹא נשותם ב' כי ס' רבוֹא אותיות
لتורה. וזה היללו עברית ה' היללו את שם ה' פ'י
מה שמהללים עברית ה' הם הצדיקים וזה הוא כמו
שמהلال שם ה' כי זהו רצונו ית' ש. וזה כוונת
ריש' יפה שיחזור של עברית אבות פ' העברות של
האבות הוא הרzon וחלילת הבריה רך בשבייל
ישראל שקיבלו התורה. לכן הרzon הוא האב
ויבולגד רבנן רשותה זו. ואנו בוגדים של גורוֹן
יעיריה לסייעו לעבודת הבורא. לא כן המאלל הבא
טסט' הוא מטמתם לב הארם והוא כמו סם
סמות לאיש אשר הוון. لكن באמתם הם לא
וננו כלום סם בחוץ מאכלם. אך המאלל שליהם
זה פנוי העבר הוה כמו סם המתו. יען כי הוא
זהה ונגיד לאכלה מושלחנו של א"א ושרה אמונה
או המאכינה ובஸלה המאלל מצד הקירושה וככל
עומיכון חיים וכו'. لكن כנaso בא העבר אל בית
זון ובחותול היה ירא לנפשו ממאכלם לב יטמתם
זון כמו סם המתו. זו זאת לא רצה לאכלה עד אשר
בר ד'ת כי הד'ת מביא הקירושה לתוך המאלל.
זה אמר עבר אברהם א נכי וזה הד'ת כי המספר
שבחו של הצדיק הוא כמו ד'ת. ובזה היה נצל'ן:

בנין אמר הוא אמר נגנו. גאל באה והוא הולך והלך אמר
הוּא מחדוזה נקרא בשם נ. וזה חותון של בנין:
מכיר תמיד בשפלות לבתי רום לבבו → ל"א ואבא היום אל העין. פרש"י היום יצאי
אתחו אעפ" ששהוא באמת בעל מדריגת בכ"ז לא
בבב לבבו. וזה הרמו בגמ' הגין והעלויות לא
קדשו כבבם ק"ק רק מה שהוו שווים לקרען.
מן בוה כי המעללה וההגג אינו מקודש רק מה
הוּא שוה לקרען העוזה ר'יל. מי שהוּא בחנית
שפלוות שוה לקרען קמש"א (בראשית י"ח, כ)
גנגי עפר ואפר. וכן היה באלייעור אעפ' שהיה
אזורגה העלינה דלה ומשקה מהורה רבו
חוּרים אעפ"כ הורה ולא בוש לומר עבר אברם
כני והנני רעכד לעובדי השם:
אבל היום אל העין גור. פרש"י אמר ר' אחד
יפה שיחתחן של עברי אבות לפני המקומ
אזורן של בני כו'. הילע עפי"מ"ש (זהלים ק"ג,
הלויה הלו עברי ה' הלו את שם ה'). עפי"
ש הרמב"ן בסוף פ' בא ח"ל וכוננה רוממת
kul בתפלות וכוננות בתיה נסניות וזכות תפלת
ביבים וזה שייה לבני ארם מקום יתקבצ'ו ויודו
אל שבראים ויפרסמו ויורו ואימרו בירוחין אנחנו
ש. וידוע גודל מעת הצדיקים האבות הקדושים
לודמה כי המספר בשחים וזה דעתן ת"ש והוא
וז ד"ת. כאשר דאנינו כל ספר בראשית הוא ורק
פפורי המעשיות והחלאות אשר מצאו את אבותינו
קדושים והוא בתרוך החמשה חומשי תורה יחשב.
כן כי קב"ה האוורית וישראל חד. לבן האמנן כי

רעד... וכל חרבבים היללו. היו חכנה לשליחות הו
להיות בשמיות בר"ק. ולזה פירשׁי שפקפה לו
הארץ. פ"ז הארכיאות שלו קפפה ממנה והיה נשמר
ממליאל מכל עד בשמיות מעלה כראוי:

וירקי הוא טרם כלה לרבר והנה רבקה יוצאת.
הנ"ל טרם גימט' רמ"ח ומה לרמ"ח איברים
עם כללות הארם גימט' מט"ר טר"ס כלה הוא
לשון כלמה נפשי (טהילים פר. ג). פ"ז שבכל כלות
רמ"ח איברים יכללה ייכסוף לדבר לפני הש"י ב"ה
בתורה ותפללה. עי"ב והנה רבקה יוצאת ומתחזרות.
היא השכינה יוצאת לעומנות. וכן ירויו כאשר כלה
יצחק לבך את יעקב וגור. וכן כלה הוא כל ה'
טרם הוא מט"ר יערוך למטר לקחיו (ובבירס לב. ב)
שהוא השפעה. מכחיו כל לבחי' ה'. וכן בברכת
יצחק אה יעקב עברו הבוכות בכח' דוד'ן כנ'ל.

מפניו של אברהם אמר בן אל לבו כי הוא רואי
לעתות עמו חסר מהמת שהוא דברך להצדיק. עם
אדוני אברם. והובן: [\[link\]](#)

הנה אגני נצב על עין הימים גנו. נגידים לפוש
הפסוקים להלן כתיב (בראשית כד. מט) ואבא
היום אל העין. ומה הלשון אל העין. גם בפסוק
שלabhängig שפרשי' הימים יצאת והוא ממלמד
שפקפה לו הארץ. מה זה הדבר שהיה נחוץ
לעתות נס כזה בקפיקצת הארץ ללא צורך ומה
פסידא היה אם היה בא ביטום המחרת. אמן כבר
באוינו לעיל בענין השבעה אשר השבינו "א"
עמ' (שם ב) שם נא זיך וגור אשר לא תחקacha
לבני גור. לדמו בזה כי על השליחות הוות הינה
צורך להשילח להיות משומרה. הבדית שליחו של
אדם ממותו מה אתם בני ביתך כו. יודע כי עיקר

והבן: גם לגמליך אשאב הנראה לרמו בזה גודל מעלה המחויזים ידי תח'ה הם המכி אוורייתא אף שאין בהם חורה עופ'כ נס המה וראים לשכר טוב ולהשפנות טובות. זהה הפ'י גם לגמליך הם הוגמוני חסדים. אשאב להשפיע להם כל טוב וחסרים ריבים:

גם תבן גם מס'פוא ר'כ' עמנו. הנה שני האותיות הראשונות של מס'פוא גימט'. מאה והשאар עם חיבת ר'כ' גימט' ר'פ'ח שהוא רמו שהו שם הנוץץן מהדפ'ח שנפלו ומאה ברackyין היורדים בכל יומם עמנו להעלותם ע'י' העלה מ'ז' וע'י' שאמיר (בראשית כד, ל) לא אוכל עד אם רברוי דבריהם שם ר'ית' העלה את כולם לך'ך אה'כ בא לאכול. וזהו (שם ס) ותקם רבקה ונערותיה הם נערות השכינה נערות אסתור ע'י' העלה נ'יה'ק ותלכנה אחריו האיש. אבל להלן כתיב (שם גט) ישלהו את רבקה ואת מגניתה. והבן:

וזו אמר לא אוכל עד אם רברוי דברי וג'ו. ויאמר עבר אברהם אנכי. ידוע דברי חכו'יל שהו נוננים סם המות במאכלו لكن היה אמר לא אוכל עד אם דברתי דברי. הגלי לרמו בזה עפ'י הידוע גדול מעלה הנהנה משולחן של תח'ה הצדיקים אשר קדרות מאלכים מביא אל הארכם קדרושה נשלח מן הש' לעשות ורצונו. להיות נשמר מכל

כל השמיות אב'ק הוא שמיות עינים כמ'ש (שם תח', בא) אלה הקדשה היא בעינים. ואותיות עין עה'כ עולה גימט' סמא'ל בעינים. הנה אנגי נצב על עין המים. שהיה מעלה זו'ש להנצל מן הסים. וזה שפיר היה צריך לנס הזה להיות לו. קפיצת הדרך כמ'ש ואבא היום אל העין לפ'ם שאמיר ר' שמעון בן יוחאי לבני מומי'ק ט, א) אנשים הללו אנסוי צורהם המומרם הברית. זו'ש לו'ם נא צורותם כי הם משומרין הברית. יידךחתה ידריך להשמר בבחז' זאת מכאן והלאה להיות גם אתה בן ביתך. יזרוע כי לינת לילה פוגם כי הלילה ומן שליטת החיצונים. ולזה בקדושים הפסולים אי' עובר צודתן כי ע'י' לינת הלילה הוא עובר צורנן. וזה הסבדא כי הלילה פוגם אצל הנונן טעם לפגם. וח'ש (מהלטן קל', א) ברכו את ה' כל עבריך' העומדים בכבי'ת ה' במלhot. פ' שעומדים על משמרותם במלות להיוות נשמרים. ולזה אמר היום יצאי'ו והיום באתי כי אם היה נתעכב בלילה לא היה ביכולתו לעמוד על משמרתו להיות נכון לשילוחת הזה. כי השילוח צריך להיות עומד באמונתו נגד המשלח זוז'ש (שב' כד, י) ואישיך לשלוחי דבר. ומה יש למדוד מסור השכל כאשר ישים האדם אל לבו כי הוא נשלח מן הש' לעשות ורצונו. להיות נשמר מכל

וזהנה ייל"ס גימטריה גול"ה, טניללה
ממנגר על יגנו, על ידי שידע שעל הכל ימן
דין ומצבונו, לפפי מazon הכל יט"ט, ולכן חמיין
טו"ל (בבחור ::) גם שיא מדא אקליהו לאבק"ה
מazon, מעד צב'ן מונראס ווקלו מazon, כי הוה
שנתץין פירלה מממם מכמה כנ"ל נזיות
ממייר מהמו יט"ט, סהו מלחון טולס וכל
פנורומים וככל מסבירינו לנו יט"ט

וחנה ידוע כסם **ולדניי** שמורה על כסא
ימ"ס לדור כל מקס [נמקן] מדם יילדה
וגבורה, ולכך נלהוח במדת יילדה ולא מגבר על
ינבו, לא מימי קדישים וגבורות מקס **ולדניי**:
שאינה וימת פירלדה טול מחייבים לך שמורה
על כס **ולדניי**, ומונגה כו"ק כס דיעיס
גדוליים, כמו שמאוחר כס (ח' רבי) דלא יוקיד
על ממלכת מלוכדי לך, וכלך לא מימי ולבוטה
מלתק לךקה, חס סי' ענדומו כן **ולדניי**,
שכמינו (בראייה ז, ט) לך יונה למ נינו
ולם צייר מלפניו ותמכו לך ס' נשות לךקה
כו, כי נבדלוות כמו (ישעה מא, ב) מי העיר
ממנולך לך, אסתון סי' מעולר קילדה מזדקן.

ומהה טהנרטס נטה מתקן גדרה, כי
טנטולס למורי מ"ל (מנוחות כת): ב"ז, גדרה, גס
דרשו מ"ל (ב"ז, ט) טמונרטס, עטצציאלו נגרה
שעולם, נמיה סיס לו כה נחותה ר' ק, שבעולם
סוס נגרה נחותה ר' כ"ג, כמו טדרשו ו"ל
(מנוחות שם) על טפוקו (שעה כי, ר) כי זיס ר'
זר עולמיים, חזו עין ס"י טומוקף נטמו צל
טנרטס, להו רום כל השולחן עטצציאלו נגרה נחותה
ר', וככמ ה' עטה טנרטס מתקן גדרה
וצמפיק כל דגימות, חזו סיס עינוי שפעה
פמhid גדרה ומגילות סקדים, כמו בעלה מר

וְכִי יָסַרְתָּ נֶגֶל מִנְחָגִים, וְהַמֵּלֵר לוֹ הַקְּצִינָמִים מֵלֵי
סֻוּ דַעַל הַכְּלִילָה (בְּזִ' לְפָא., וּמִמְכָנָלוּ חֲלֹלָה כָּל
הַמְּכָמוֹת נִמְחַדְּטוּ יְמִיכָּרָן, וְסִמְצָץ עַל יְדֵי זֶה
הַהְפָּעָה, מִמְכָמָה עַל וָנוֹהָ, סְנִיקָּרָם מִרוֹס כָּמוֹ
שְׁמִינִית כְּבוּנָות, וְלֹכֶן נְקָלָה חֲדָסָה כִּי שִׂמְכָה
וְרִנְצָחָה בְּהַזְּלָל יְבָרְךָ רְאֵבָה.

ובענין זכותם כמחייב נמקות למל ר' ר' על פסקן (שמות י, ג) ומלה מ' ה' נקראת ה' ימק', ופליט ר' ר' ומליה מ' נקראת ש' נקראת ימק' ויעקן סמכיו מזורות עליונות זנקלו'ו' הטבות, ואגא ממכמה עליונה ממתקין מים, כמו שנמלר (קהלת י, י) ממכמה מניה נעליה, וכן חכמי"ה גימטריא פמי"ס, חז"ו שדרשו מ"ל נמלרט (ב"נ, ט) על נקראת וודף נקראת ופסל ימוך קמי

ולבן כמיג (בראשית כ, ז), ווילנה ימי טני
טני לודראס שחאר מי, וכוכפל הפלון נסרוות על
האטמאנטו מומייס עליוים, ממכם נעלימה דמיינ
טמכנמא ממייה, צוקו מיט סלוממי, כמו שנמלר
על קיזס הטמאות מאטולו איזו סטכלמה, (ויקרא
ה, ח) ומוי נכס, וולדראס אק'יס כל השמאות עד
טכלן ימענו ווילנו נטכלם סטולס פקדוטה,
אטמאנטן מייס מחלמה כנ"ל שטכל"ה גימטליין
טכטיל"ם וטלכטבורה טיביה

ולבן כמיב (משל ג', ז') עז מיס הוה
למומייקים נה, כי על ידי עז סטולס דנוקים
זו ימבריך וככלן יטלהן, לכםיכ (ורבים, ר, ד)
לטומם לאדיקיטס נה, טלאיכס מיס לוילס פיזיס,
סנס כמיב (זהלים קיא, ז') לרעיטים מכםיס ילהם
, ז', וכןן כמיב (משל ג', ז') ילהם ט' מוסקף
מיס, כי על ידי ילהה טהוּת לרעיטים מכםיס
כמיס כני'ג.

ל'ובאליעזר ממיין גס כן שאלך נדרך הוא →
 שכלל יוס קיס נעניו ממדיטיס, חשו סומממר
 (בראשית דבר, מכ) ואלכו טויס מל' בעניין, יוס
 יגולמי וטוויס גולמי (ביד שם, א), מהלו קיים נל
 מל' סכמלה מעיין ענודומו ים-ק".

וזהו שטמר בכם ומלכזם כיוס מל' העין,
קיוס יגולמי וקיוס נגולמי, על דרכן שמוטה גמן
דע'י הילקו (ורבה פ"ג) וכל' יוס מדס נמכל וдол'
יוס מדס נמפלס וכל' יוס מדס מם' וכל' יוס
מדס ממפהיה, ولكن למול קיוס יגולמי וקיוס
נגולמי, תכבר יגולמי מעולס הוה וקיוס נגולמי
מעולס הוה, וכן גל' יוס נלהמפלס מלמד
גענדומו ימ"ט, כיוון טככל' יוס נעה נעה נעה
מדסה, ועל די' וכטענד כני' מלמדין
פפחים פפחים גיג'יל' :

במדרש (חנוכה ח' טה ר') ומכלום וכן נט' ב'

כימיס וט' נירן למ' גולדס נעל,

ספ"ד (משל ט. ט.) עטילט מפלמת ציבת דלך

נדקה מליה, על צעקה ליגלום נדקה, כמו

שנומל (בראשית יט. ט) כי ידעתי למן מפל

יועה למ' בינו כי וסמלו דליך כי נשתום נדקה

כו', וכלה נציבה, מצל למך כו' ומקן למושבי

עטירה צעל לרמי כו', כן ליגלום וכו' (וינאל, ו'

ויטער רטקה בעטער נט' נט' נט'

גָּדוֹלִים, כְּנַיֵּל שָׁגֵיקוֹ מַקְאָס קָוָה וְסִיְךְ צִירָה כְּנַיֵּל שָׁגֵיקוֹ יַעֲכָבֶן מַוְרָה עַל מַקְדִּשִּׁים גָּדוֹלִים, כְּנַיֵּל שָׁגֵיקוֹ יַעֲכָבֶן מַוְרָה עַל מַקְדִּשִּׁים גָּדוֹלִים, וְלֹכֶן שָׁגֵיקוֹ יַעֲכָבֶן גִּימְנָטִיל סְמָךְ מַוְרָה

**לככם"י זנקריהה בן נערת הילרכס יינול
למהמןין האפטע לכתמת יציריהה:**

ל' אן יתמר כי הכתוב חומר לנו זדקמו צנ' ←
חנילאש הצעיו ע"ה, טהרה צלהו היה זון ואלה
כבר בכל למדניינות ובכל סוגיות, נס כל זה
במ' זמינים, בסיס עבדתו ימ"ש דומה עליו בכל
ויש כלאה, וחוו נב' זמינים, על דרך שדרשו
חו'ל (ספ"ז והתקף פ"ח) על פסקן לאכזר מונע
פיום, בכלל ויש יהודים צעריךCMDTים, ועל ידי
ויש היה ממעין מלדים מדרשים בכל פיטר, כמו
שכלמל (איכה ג, ב) מלדים לנקלרים, נמים צוקר
סוט' מקד ממדרכך בכל יוס (ע' זה"ק ח'ב פ.א.)
בכן ימד כוכבי צוקר (איוב לח, ז)

ועיין צוואר אקלקטיך (ח'א קדר). על ספקוק
(חלום ג', י) ימי טנוומיינו נאס טבעיס זנא ווּס
געווות טמוניין זנא, ע"כ מיט דרגון דיען,
מלען ווילע ליט דרגון דיען, מולס כנ"ל סכנער
סולען או כל סדרגון, וצמיהן טרילס זעט
כל זא צה ממדת ציימס, כנ"ל שפכט זוס קיא
צעיינו עזובמו יט"ש דנדער חדט, ועל די זה
פעל כנ"ל טאטזיך מי"ג מודט סרלמאס צחימת
ווקן מלע לממים, וטאטזיך מירלאס הכויהה
שפכט זאיים קעולם, לי קיא זעוזו יט"ז
לאיטויג נאנדלויג.

מפעשה שלמים הארץ. בששה חמשים מנינים פרות בתרף, וymbishilin אותו בקיין, וחיו מהן כל בא עולם וכל מעשה ידיו שברא בעולם.

(י) אמרו תכמים, כל היישוב יושב בין עגללה לעקרב. אמרתי לך, רבותי, עפר אני תהה בפות רגליך, אני אומר לפניכם דבר אחד. אמרו לי, אמר. אמרתי להם, תהה פוכב אחד כל בא עולם ישבין, כמו שאמרו תכמים נברא. אמרתי לך, פון לנו סימן לדבריך. אמרתי לך, אני נותן. אמרתי לך, רבותי, יעדתו שנים, אחד בארץ ישראל ואחד בכרך גודל שבבל, ושימו ראשיהם תהה פוכב אחד ביציאת החמה, או בשקעת החמה, בראש חוץ או בחמה לחוץ, לא העומד בארץ ישראל בעומד בבל. הא למדת שביל העולם תהה פוכב אחד יושב, כמו שאמרו תכמים נברא. וכי מה היא טيبة של אותה בימה, שהיא כמו שבעה פוכבים ברקע וכולם סמכים זה זהה. למר הכתוב דרך ארץ לדורות, שלא יאמר ארים מפני מה אין הרקיע עצמה עבה כפוכבים. משלו משל למה הדבר דומה, למלך שהה לו לבינה של זרב. ויהינה על ראותו? שמא נאה לו. אין נאה לו. אבל מה עשה לה בחכמה ובתבונתו, נוטל הימנו משקל בחצי סלע, ועשה חותם של זרב ותלאו בצעארו. והוא שבחו שי למורה

(י) בין עגללה לעקרב - אותן כוכבים העשויים בעגללה, והוא מול שוד. (יש"י פסחים ז, א). עקרב, היינו כימה, ומול טלה הא. (יש"י ברכות ז, ב). (ישועות יעקב). תהה כוכב אחד כל בא עולם ישבין - עין במכסה פסחים דף צ"א. בפירוש יש"י ותוספות שם. [בתוכספה פסחים קחוב]. (ישועות יעקב). כמו שבעה כוכבים ברקיע - ובמקצת ברכות (ז, ב) גיטין, מאין כימת, אמר שמואל, כמו מה כובי. (ישועות יעקב). מפני מה אין הרקיע עצמה עבה בכוכבים - למה נחלקו המולות לכמה וכמה בכוכבים, ולא העשה כל מול כוכב עב ונורול בעצמו. (עפ"י ישועות יעקב).

זרוח-שםש, בקר לא עבות *מננה מטטר דשא הארץ*. (ט) אמר דוד הפללה, אני אגיד זכרותיו וחסדייו של הקדוש-ברוך-הוא שהוא עם ישראל בכל שעיה. בכל יום יום אדם נזכיר, ובכל יום אדם נפירה. בערב רוחו של אדם נטלה הימנו ונוגית לבעל הפקודון, ולנקר מתחירים מהו מהו אותה אלו. שנאמר "כירך אפיקוד רוחה, פריתה אותה ה' אל אמרת". בכל יום יום מיפורני אותו עושן לו נספים ביזאי מעצים. בכל יום זיון מיפורני אותו בתינוק לפני רבו מפני מעשי. ותדע לך שהוא בן, תשע מאות ושבעים וארכבעה דורות קרים שנברא העולם הקדוש-ברוך-הוא את כל דבריו לפני נרעו של אברהם יצחק ויעקב, אמר, מתי גיע וישמע דבר מפיים, שנאמר "למנצח מזמור לדוד השמים מספרים בבוד-אל". והלא אינן ראיים לספר מעשי בראשית, מה תלמוד לומר "השמים מספרים בבוד-אל", שהשמים נבראו תקופה והן ראיין לספר שה של הקדוש-ברוך-הוא, לפי שבל העולם, אדם ובהמה ועוף השמים, אינן נזינות אלא

בקר לא עבות - א/or שאינו אופל. (יש"י). מנגנה מטטר דשא הארץ - מאי בקריו יותר מנגנה הבא מטטר שהטטר יוד על אורן מלאה דשים והמשש וזה עלי ומכור, וכן פרתונו, יותר מנגנה הבא מטטר של רשא הארץ. (עפ"י יש"י). (ט) בכל יום יום אדם נזכר ומי - על ידי רחאו נשמו נברה. על ידי השובה יודיו נפירת נשמות. (ישועות יעקב).

בכל יום יום עושן לו נסים ביזאי מסרים - שהקדוש-ברוך-הוא מomin לו פינטו בכל יום, כמו שעשה ליזאי מזרים שהורד להם מן בכל יום, כדי שכובו אה לכם לאביהם שבשמים. (ישועות יעקב). תשע מאות ושבעים וארכבעה דורות - לפי שנאמר "דבר זהה לאלה דור" (זהם קה) ראה והזהה והזהה להינות לפסוף אלף דורות. וכשראה הקדוש-ברוך-הוא שאין העולם מתקיים כלל תורה, עד ותרון, וגינה תורה לפסוף עשרים וששה דורות מארם הראשון עד משה רבינו. (עפ"י יש"י תניא ז, א). וכשתורייד עשרים וששה מאלך, ישארו תשע מאות ושבעים וארכבעה.

רבייט נרישום טז:

בלא בסם ובלא בורס**י** אישרי מ' שאומנוו בסוט**י** או למי שאומנוו בדורס**ל'כטנא** זה בדק את נולען ד'

אותו רשות באוטו היום בא על נערה מאורה והרג את הנפש וכבר עיריך וכבר בתרזיות המהימן ושת מילא כי את הבכורה בא על נערה מאורה כתיב הכא יואבא עשו מן השודה וכותיב הטעם כי בשעה מצאה הרבה את הנפש בתיב הכא עיף וכותיב והם אלי נא לא כי עיפה נשוי להורנין וכבר בערך כתיב יושע ז לא הכא למה זה ולמי הום זה אל ואנו ווכבר בתרזיות המתים רצובין גנבה אונבי תלך למות סבון ט ו משט את הבכורה רצובין ייובו עשו את הבכורה ושעשה ישמעאל תשבה ביום מעלה כי הוא דרבינו רוב חטא בר בוי והוא יתבי קמיה רדבה וכאן מנמנם רבא אל רכינה לדב חטא בר בוי וראי אמרתו (ג) כל מיתה שיש בה גנעה וזה מיתון של נזקים אל אין והוא רוד המבל אלinan גנעה ואספה קארמין ווא ישמעאל לרתיב ביה גנעה ואספה אדרבי איתעד בה רבא אמר לו (ד) ודדק היכי אל יונתן ישמעאל עשה תשובה בהר אביו שנאמר ייקברו אותו יצחק ישמעאל בוי (ג) ודילמא ידדק בתמן כן חשב לו אלא מעתה יוקבר אותו עשו ויעקב בוי מי טעמא לא חשיב לו ורק בתמן אלא מדאקדמיה לא אדרבי ארבה ומדאדרבה שמע מינה תשובה עבר ביום תא שרש התענין הקב"ה בעולם הזה מען

בארץ הוצאה. כי הכלל, יראה הוא מדבר גדול ממנו, ובאמת אסור לירא מתקן ממנה, כמו הירא מדבר אחר וולת השם יתברך הוא כמו העובד עכורה וזה חס ושלוט, ובאמת מרת אהבה יכול לאחוב הקטן ממנה, כגון אהוב את בני ביתו. ובזה יתרוץ דקרוך מה שאמרו בוגרוא (פסחים כב, ב), דריש כל 'את' שבתורה, כיוון שהגענו לאות 'ה' אלהיך תירא' (דברים ו, י) פירוש, עד שבא ר' עקיבא ודריש לרבות תלמידי חכמים. כי באמת מרת היראה יכול לומר אני ירא מך אפילו ממי שגדל ממנה, אבל מרת אהבה יכול אדם לומר מלך גודל ונורא אני אהוב אותך, כי זה איננו שיק כלל, אבל יכול לומר אני אהוב להיות אתך בביטחון ולעבד לך, אבל מרת יראה יכול למלך אני ירא מך.

ובאמת קשה למה לא פירש מן ואהבת את' ה' אלהיך' (דברים ה, ה), וזה מתרוץ, ובאמת עזאהבת את' ה' אלהיך', בו שיק לומר את' ה' אלהיך', והוא ר' עקיבא ודריש לרבות יושב בভיתו, אבל ביראה לא שיק לומר את' ה' אלהיך תירא', כלומר לרוא להיות את' ה' אלהיך, רק לפני ה'. וזה פירוש עדר שבא ר' עקיבא ופירש לרבות תלמידי חכמים, כיוון שהוא עובד ה' יש לירא מפניו.

וע"י נועם אלמלך בפרשין ד"ה או יאמר דרש"י ז"ל: 'זה' ברך את אברהם בכלי, רהציק המושך השפעות צרך שיהיה כל כונתו רך לכללות ישראל, ולא יהוש על עצמו כל כאלו איינו בעולם, ורק השם יתברך הוא המשגיח על הצדיק ומכבריו בכללות ישראל ממשיג על עצמו. וזה 'זה' ברך כי' בכל, פירוש בכללות ישראל. ע"כ. וראה בית לוי כאן. ג' ע"י חותם הלכתי שער אהבת ה' פ"ז:ומי שהגיע אל המרדינה הזאת מן הדיאה, לא פיחדר ולא יירא וללה הבדוא. כמו שישפר אחר מן החסדים על אחד מהידאים, שמצוין בשן באחד המדברות, ואמר לו: האין ירא מן הארץ, שאותה ישן במקומ הזה, אמר לו: אני בוש מאלהים שיראני ידא זולתו. ע"כ. ה' ע"י שיטמך בק' מא, ב: מהרש"א בחאי' פחסים כב, ב; מהר' נתיבות עולם נתיב התורה פ"ט; פני יהושע קידושין גז. ע"י ליקיטים ד' ר' ודור מכרכר; שם ד' ר' ובאופן אחד נבוא לבא.

בעבורות השם יתברך, ויש שמצמצם לענשו וכובוד ולהן ולשאר הטובות, וכלל אחד כפי' הוכנתו קיבלתו היה השפע כמו שהוא נשפע ממא הבורא יתברך אשר הוא כל הכלל, זה נקרא בחינת 'kol', והסביר של כל אחד עושה גבול לירידת השפע נקרא שית', והוא לשון מדינה, כמו בואר ביהוקאל ע"י מ"א ז' כה, הרמו על הגבול והצמצום מודיעה שכל אחד עושה וממצמצם לרצונו. וחוזו הרמו בת היה לאברהם בכל שם', שהיה לו שפע ממדה הרמו במלת בת', שהוא כולל כל המרות ה'ג'':

שוד יבוואר, וה' ברך את אברהם בכלי. כי יש צדיק אשר כל מבקשו בשבל הכלל, ריש צדיק אשר מבקש על עצמו. ואברהם היה מבקש על הכלל, והוא הו' ברך את' אברהם, כולם עם אברהם, בכלי, כי 'את' הוא כמו במו עם, ברך ה' אותו בכלי, כאשר היה מכובשתו. וזהו שרמו רכבותינו ז"ל (ביב' טו, ב) 'בת היה לו לאברהם אבינו ובכל וכת קל יוצאת מהר חורב בכל יום ויום ואומרת אויל להם לבריות מעלבונה של תורה (בב' פ"ז מסנה ט) וקשה לי מכורין, הלא אין אנו שומין כלום, אלא ורדי אף על גב דאיו לא חזי מוליה חי, כראיה במסכת מגילה (ג, א),anca נמי אף על גב דהו לא שמע מוליה שע, רכוביה (מלחיט קל, יז, נ' נפלאים מעשין). לשון כסוי, כמו יפי לא מנק דבר, אפילו היכי זונשי יודעת מאיד. וזה שלפעמים מתחזר, באדם רוח טהרה מקל הkorao לאחן נשמה. ומכל מוקם לא יזכה לה רך השמע קול החכם המכובית, והיינו דכתיב 'זהה אם שמעו - תשמע', כלומר אם תשמע לਮוכיה באחן בשר הזהה לשמעו באחן הלב כrho מלכו של עולם. ע"כ. ועי' חולות יעקב יוספ' ויקרא (או ב): רהקה מורי, מה נפשן, אם אי אפשר שישמע שום אדם שמע ידונו אוו נביא לה רוחה מקול הקורא לאחן נשמה. ומכל מוקם לא יזכה לה רך השמע ע"כ מ"ט לא נשמע, שאם יאמיר אדם שמע ידונו אוו נביא לה רוחה מקול הכלל, ואם אפשר שישמע ע"כ מ"ט לא נשמע לאדם הרהורו התשובה השקר. וביאור כי למעלה אין אומר ואין דברים רק עלם המהשכה, ע"כ מה שמניע לאדם הרהורו התשובה הוא מן הכרו ווכי. ורפה"ח. ויע"ש פ' קידושים אוות יא. וראה דגל מחנה אפרים פ' וקידרא ד' ויקרא: על פ' ששמעתין מן אאי' ז' וללה' ע' על הגמרא (אמות פ"ז מסנה ב) 'בכל יום בת קול יוצאת מהר חורב' וכו', ווקלה מה נפשך, וכבר נפשך הוא בספר הדרוש חולדות יעקב יוספ', וביאור הוא זיל כי הבית קול הוא הרהורו התשובה הבאים לאדם בכלי יום,ומי שיש לו דעת תיכף כשבא לו הרהורו התשובה אווי מבנן הוא שזהו מן הכרזו שמכרין' 'שובי בניהם שובבים', ומיד מפשפש במשווים ושב בתשובה שלימה, אבל מי שאין בו דעת איינו מרגיש כל בהרהורו תעודה שבא לו ואינו פונה אליו כלל. ע"כ. ועי' פרשת בראשית ד' ה' או יאמר אלה חולדות; פרשת שלוח ד' ה' או יבאר שלוח ל'; פרשת כי תבוא ד' והיה אם שמעו; דרושים לראש השנה ד' ה' הכלל; ליקוטים ד' ה' חמשה תלמידים; פידושים אגדות אות ב. ועי' ס' חולדות יצחק בן לוי מבן רבינו פ' בא ד' ריש העם. ת. ועי' חוט' סנהדרין יא, א ד' בת קול.

אבraham לא היה זקנה, לא היה מי שיגרים לבוש שיתלבש השם יתברך עצמו בוה העולם, מה שאין כן על ידי אברהם היה ששםנו את הקול בהר סיני (שםות כ-כט אנכי ולא יהה לך מפי ה' (ממות כ, א) זה נהשם לבנו, ומה בא התעוורות תשובה בכל יום. וזהו הרמז 'מהר חורב', וזה טובי שעה ניל, ויזקן' שהוא שערות הוא בחינת לבוש. ודוך:

← ואברהם זקן בא בימט' ואמרין בגمرا (ביב' ט, ב) 'בת היה לו לאברהם ובכל שם'. ויבואר בזה הגמרא (זה'ק' ח"ג

קכו, א) בת קול יוצאת מהר חורב ואומרת נשפע בכל יום, רק שמצמצם האדם את שובבו בניהם שובבים'. ויש להבין מה זה עצמו כדי שיוכל לקל השפע כפי' הוכנת הקול. נראה, אף על פי שאדם אין שומע קבלו, יש שמניע לאדם בכל יום

אשר אומר אליה ובנה אדרע וגור. ר' מה יילאה' לבתואל (שם ט), ליה לבתואל הוה ליה למירם.

ונראה לתערץ, על פ' הפסוק (עליל פטוק א) יה' ברך את אברהם בכל, ואמרנו מוחדי שיטילו סס במאכל, וכמו שהיה במאכל, וזה היה לאברהם חכמיינו ז"ל (ביב ט, ב) 'ב'ת היה לאברהם ובכל שמה. ונברא על פ' כי אופנים:

אופן אחד, לפי שידוע שצדיק נקרא בשם → 'כל' (זה"ק ח"ב קלו, ב), דהיינו מפני שיש לו מודת הסתפקות ונחשב לו כמו כל. והטעם ב', כי ידוע שאנו נקראים 'בניהם' למוקם' (וברים י, א; אבות פ"ג משנה יד), ובפרט צדיקים אשר הם הולכים ביראת ה' כל היום, ונורמים בתפליהם להשפיע לעם ישראל השפעה טيبة, ובבודאי מלא לו השם יתרוך כל חסרוונו באופן שלא יותר לו יכולות. וכן רואין לכל אדים מישראל לאחוח במדות אבותינו הקדושים (עי' תנא רבבי אליהו ורבה פ"ה), ואנו יגרום גם לנו שהשם יתרוך ימלא להם כל חסרון ותאותם, כמו שאמר הכתוב (מלחים כא, ג) 'תאות לבו נתת לוי וכור'. וזאת המדה היה לאבותינו הקדושים, אברהם 'בכל', יצחק 'מכל', יעקב 'כל'יא, דהיינו שגרמו השפעות טובות וברכות לעם ישראל.

ב' עי' חולדות יעקב יוסף פ' וישלח אותה ר' מודת הסתפקות הוא לבעלי הנפש השמח בחילוקו, ומה היה בעולם פניו עברור את ה' וכור, וזה מעלה יעקב שאמר שליל' (בג, יא) כי, מה שאין כן בעלי הגוף והחומר שאינו מסתפק במה שנתן לו הש"ז, וחומר ומתחווה שאינו של. ע"כ. וראה שם פ' יתרו אות ח; פ' בהר אותו י. ועי' רשי' בראשית לג, יא: 'יש ל' כל, כל פטוק. פ' שמיין ר' ר' מהורה של מורה על השלם, שיש לו כל טפוקן. ע"כ. ועי' אוחב ישראל פ' שמיין ר' ר' מהורה זאת החיה: אך אם במאמת הארכ עבד את הש"ז' במאמת בכל כוכבו ורצוינו הטוב, אז איןנו חסר לו כלום, ונתקדש בראצון שלו במאמת כל', כמו שכחוב באברהם אבינו ע"ה יה' ברך את אברהם בכל', שנתקדש במאמת כל', בחינות צדיק (והי' חיב כל', ב), הוא מודת הסתפקות, ואנו אינו חסר שום דבר. אבל אם האדם איןנו עובד הש"ז' בכל לבו עבורה מהה, הנם שמקבל שפע טוב מהש"ז', הוא רק בדרך 'פרט', לשון חתיכה, על רוך פרטת מלוכז' (ויאל ה, ח), והוא חסר מכל, כי אין לו עדין מודת הסתפקות, ועיקוד עבדות האדם השלם צוריך להיות כל כך שר שיהא קשור במאמת כל'. ע"כ. פא. עי' ב"ב י, א: תיר' שלשה הטיעמן הקב"ה בעולם הזה מעין העולם הבא,

טריך יבואר, לא אוכל עד אם דברתי דברי. נראה בדרכ פשט מפני מה לא רצה לאכול מקודם, רק שבוראי היה אליו עוזר בירושים אלו, ועלה על דעתו מוחדי שיטילו סס במאכל, וכמו שהיה במאכל ב' באמת (עי' מרגום יונתן פטוק לג; לקוט שמעוני רמו' קט). ועל זה אמר לא אוכל עד מבוגר (עי' דש"ז). רזה לומר, על ידי הדריך ידעתני שנחני ה' בית אחי אדוני, שכין גם אמרו חכמיינו ז"ל (ביב ט, ח) 'יפה שיחתנן של עבדי אבות מהתרון של בנימ', בואה וויה ניצול מן הסכנה. וכן היה, שכא המלאך והפקיד הקURAה לבתואל (margin יונתן פטוק נה; לקוט שמעוני שם), ייפול בשחת יפעל' (תהלים ז, ט):

וְאַגְבָּה זֶה יִתְוֹךְ כִּמֵּה קַוְשִׁזְתָּ. הָאָחָד, מָה רָאָה אֶלְיוֹן לְסִכְנָן בְּסִימָן זֶה, וְגַם לֹא שָׁמַע זֶה מָאָבָדָה. ב', מִפְנֵי מָה אָמַרְוּ חֲכָמֵינוּ זֶל' (ביב ט, ח) 'יפה שיחתנן של עבדי אבות'. ג', מֵאֵת הָאָרֶיךְ אֶלְיוֹן בְּסִימְנִים, בָּאָמָרְוּ הָנָה אֲנָכִי נִצְבֵּעַ וְגַוְיִם עֲבָנָת אֲנָשֵׁי הָעִירָה וְגַוְיִם וְהַגְּנֻרָה וְגַוְיִם (עליל פטוק י-ג), הָלָא הָיָה דִי בָּאָמָרְוּ הָנָה אֲנָכִי נִצְבֵּעַ וְהַגְּנֻרָה

הגמלים של אליעזר עבר אברהם, לא עלו המים לקראותה, שכחארם ערשota מצויה, וכן שאר המצאות. והנה אברהם כל שבעשותו פועלה לשם מצויה נחשב לו יותר למצואה. והבן:

ב' פטוק אֲנָכִי בְּדָרְךְ נַחַנִּי ה' בֵּית אָחִי אָדָוִי (כ"ד, י"ג) 'בדרך' נקוד פתח, לשון מבוגר (עי' דש"ז). רזה לומר, על ידי הדריך ידעתני שנחני ה' בית אח' אדוני, שכין שאמרו חכמיינו ז"ל (ביב ט, י"א) שהיה לו קפיצות הארץ, דהיינו שביבא את האדים ברגע אחת עצמוו, וכיון שקפוץ הדריך שהלך שלא מודעתו, רק שהשם יתברך הביאו אותו למקום שידוע לפניו יתברך, אם כך כתיב (פטוק כ) 'זחאב לכל הגמלים', ומיודם לא נאמר לשון שאיבה, כלל דמקודם לא הזרכה לשאוב, דעלוי המים לקראותה. אפס דלפי דברינו תקשיש היא גופא, למה אחריו כן בהשכמה את

הגמלים לא עלו המים לקראותה. **ר' פירש רש"י:** שראה שעלו המים לקראותה. ופירש הרמב"ן ז"ל דידיין כן מהמת דאחר כן על ידי הדריך ידעתני שכאן הוא בית אח' אדוני, שוראיyi שדעתו יתרוך שאעמדו פה, שמע מינה דכאן הוא המקום לעמוד, ממשום דכאן הוא משפחת אדוני:

ג' אַוְיכָן עַד אֲשֶׁר דְּבָרְתִּי דָבָרִי (כ"ד, י"ג). כי אילעוז קידש את רבקה בשליחות יצחק, והחתנן ביום קדושין אסור לו לאוכל עד אם דברתי דברי, והוא הדריש:

או יְבוֹאָר, כִּי רָצָה לְאֻכֵל סְעֻדָּת מִצְוָה, וזה שאמר לא אוכל עד אשר דברתי דברי, לגםור תחללה הקדושין, ואחר כך שכונתה היה לגםול חסד, להשkontה:

וְרָאָה עֹזֶר וִיבּוֹר הַקּוֹרָם. יי. עי' חוס' כתובות ז, ב' ד"ה שנאמר. ובכאר שקידשה בכלי כסף ובל' ה'ב' שנtan לה אחר שגמר לטפר כל העניין, וראה חומש יתורה שלמה' אוות קפפו בשם מדרש לך טוב: 'יזיצת העבר כלי כסף וכלי זהב', אלו נתן להם לשם קידושין, כי הראשונים לשם מתנה הי', מה טעם, שאין אומ' רשי' שקידש אלה עד שישראל, ודרכ מגניר על המקדש בלבד מושובי' קידושין ב' ב' כ' ע"כ. ד"ה עי' ר' א' אהבה' ס' ס' ט' ע' א' ומה שתהה מים באחינו ים, אוili לטעם רוק משקה המשבר אסור ולא מים עי' ב' ש' שם סק' א' א' ש. ראה בית לוי כאן. יט. עי' פטחים מט; א' רמב"ם הל' ר' ר' ר' פ' ה' ה' ב'.

דיהינו 'אנכי נצב על עין המים' (פסוק יג), הינו אני עמיד לי סימן במדת החסד, כי מים' הם נקרים חסד כדיוע (זה"ק ח"ג נה, א), 'זהה העלמה אשר יצאת גם כן לאשובי מים' (פסוק מג), 'זהה הנעראה אשר אומר אליה' וכו' (פסוק יד), שבזה היה ניכר שם היא אוחזת במדת החסד, 'אותה הוכחת לעבדך ליזחיק' (שם), ועל זה אמר זבה אדע כי עשית חסד עם אדרוני אברם' (שם), דיהינו שישתף מדרך עם אדרוני אברם להשפע כל העולם.

ודע דין הזה, דיהינו יונגה רבקה יוצאת לשאוב מים אשר ילקה לבתואל' (פסוק טו), כי באמת לא יליה בתואל, כי שורש נשמה של אברם אבינו היה, וזה ילקה ולא ילקה. ותיכף ומיד (כשראה) [כשראה] והרגיש שזו מותלה של אברם אבינו, על זה שמח שמחה גודלה, ומיד נתן לה מתנותי.

זה מבואר ברשי' (פסוק מק) פרשה זו כפולה בתורה, וש הרבה גופי תורה שלא ניתנו אלא ברミיה, אבל באמת שפירושה זו יוצאו לנו עובdot האיל תברך. כן יזקנו השם יתברך לעבדך באמת ובלב שלם, אמן:

ונבאר מה מתחלה רצוי הקדושים ולבסוף לא רצוי הקדושים, כי הם לבן ובתואל לרשותה נתכוונו, כפירוש רש"י (כה, ה) שרצו להרוג את אליעזר, ולמה רצוי

בתחותנים, שכן אמר לו השם יתברך לך לך מארץך' וגורי (שם א), אל הכוונה הנ"ל, לביר את התורה וללקט מה שנפל בין האומות, וזהו ודשבעיו לאוריתא, רצה לומר ששיעבדו את התורה שנפל מהתורה כו'. וזה (חולמים ק, לה) ייתערכו בגוים וילמדו מעשיהם, כי לא כוורה אין דבר דוד על ישואת חיליה, אך הוא נתינה טעם למה ויתערכו בגוים, וילמדו מעשיהם, רצה לומר שעשויים ליום וורוה מעשיהם שעשויים ושבועשים עם האומות, והבן. ע"ב. בז. וע"ע לעיל ד"ה הנה אנסי נצב; ד"ה ובה אדע.

לאברם אבינו ובכל שמה', דיהינו שהיה רבוק תמיד במדת החסד, ועל ידי זה גרם שליל השפעתו בכל.

וזהו פירוש המאמר (כ"ב ט, ב) 'אבן טוביה הייתה תליה בצדאו כל חוליה שהיא רואה אותה מיד נרפא'. כי אותן נקרים אבן מבואר בספר יצירה (פ"ד טמ"ב) 'שני אבני בונות שני בתים', וזה חוליה בצדאו', דיהינו שהיה עושה תמיד אוחזות של חסד, וגרם בזה השפעה,

ולפייך כל הרואה מיד נרפא.

אלימזר עבר אברם, על שהיה כמה שנים בכיתו, וראה תמיד גודל ניקתו, והיה מכיר מעט במדתו הקדושים, שלא בחנם צוה לו אברם אדרוני שיקח לו אשה ממשפחתו, אלא שבבודאי הלא דבר הוא. ולפי שהיה יודע מכך יבודא אברם אבינו שהיה תמיד במדת החסד, והוליד גם כן כמה עבדות נשומות קדושות, גם כן מהה עבדות תמיד במדת החסד, כי הם ממחצב חסד. ועל זה אמר אליעזר 'הקרה נא וגורי' ועשה חסדי' (עליל פסוק יב), דיהינו שהתפלל חסדו, וימלא חפילה אברם אבינו שהיה גם כן במדת החסד.

אחר כך אמר אליעזר איך עבור חס ושלום על צוותה אדרוני הצדיק, הלא אני לא אדע איזה נשמה אשר הוליד תמיד כו'. ונתן לו השם יתברך עצה,

ולכל הרוחות קדושות, וגם היה לו שבח כל הדשו חכמיינו ז"ל במקת לשונים 'בת' היה לאברהם אבינו וככל שמה, ולשון 'בת' הוא לשון מדה, מלשון 'בת' יכילי' (מ"א ז, כ). וזהו שהשבחו חכמיינו ז"ל את אברהם אבינו, 'בת' היה לו לאברהם אבינו, דיהינו מדרשו של אברהם אבינו היתה שהיה לו מدت הסתקפות ביב, ונגרם אופן הב', כי זאת ידוע לכל שאברהם אבינו ע"ה היה עובד להבורה ברוך בבחינת חס.

וזהו יה' ברך את אברהם בכל', דיהינו יצא אל למד על הכלל ישראל [כולו] שיתברך, והיה יכול גם כן להעלות דברו של האיש אשר ספר עמו, מחמת שהיה הוא במדת החסד ביב, ולא למד על עצמו ז"ל.

וזהו יה' ברך את אברהם בכל', דיהינו יצא, הינו שהיה משפיע במדתו מדת החסד לכל העולם וכל הנשמות קדושות אלו הן, אברהם יצחק ויעקב, אברהם דכתיב ביה - 'כל', יצחק דכתיב ביה - 'כל', יעקב דכתיב ביה - 'כל'. ופירש רשי': באברהם כתיב יה' ברך את אברהם בכל' (בראשית כד, א), ביצחק כתיב זואכל מליל' (שם, יא), כלומר לא חסרו שם טוביה ע"כ. רבא רמאי שנמי' להן כתה: יזקן ושבע, שראה כל משאלו ליבו ושבע כל טוביה כו', והוא ספ' חסדי השם בצדיקים ומרה טוביה בהם שלא יתאו במוותות, עגנון שנאמר בהם 'חאות ליבו נתת לו' (להלן כא, ג), ולא כמו שנאמר בשאר האנשים 'אוחב כסוף לא ישבע כסוף' (קהלת ה, ט), ואמור בו (קהלת ה, א) אין אדם יוצא מן העולם ותיציאותו בידיו, יש ביד מנה מטהות מאתים, השיגה ידו למאתים מהאה לעשות ארבע מאות, שנאמר 'אוחב כסוף לא ישבע כסוף'. ע"כ. ועי' כל' הו אדרפוי' ודפוס תקעו. במדודות מאוחות יתור הגירסאות: הכה. כתה. עי' בג' ראה העלה יא. בד. כן הו אדרפוי' ודפוס תקעו. במדודות מאוחות יתור הגירסאות: הכה. כתה. עי' מגלה עמקות פ' ויצא דיה או יאמיר ג' מיini בנים: חכמי אמת הגדי, שהצדיקים אף לשם עקרם מורידים נשומות, וזה טעם כל שניים שיתיה ידו למאתים מהאה לעשות ארבע מאות, ע"כ. ושם ד"ה ויצא יעקב: ויזוג אבליהם ושרה עקרם שרבו הנטש עשו הנפש אשר בחון והלוד שומות. ע"כ. ושם לגדים הראים להדק בזרעו של אברהם, וכל מי היותו אברם בחן נתכוון כל הנשמות של עשרים דורות שהיו לפניו, והכינו את אשר יביאו תחת כנפי השכינה כל הגרים עד ימי משיחנו. ע"כ. בז. עי' מאור עי' פ' וזה דיה הרי כל הארץ: הענן הוא, כי באורייתא ברא קדשו ברך והוא עלמא וזהק ח'ז' כ, ג, ואורייתא מתחנגו עלמא, וכמו דלית אחר פני מגינה ומקורי' חיקן בז, שככל מקום הוא חיותו ואלהותיו, האומות כרי שיברכו אותן הדריך פ' ב' (מנדרין ד, ב) 'שיט' בכתפי' שותים פ' ב' באפריקי' שותים, ולכן גלו ישראל בין ישראל ואליהם, וישראל מעליהם הדברים לשרשם בתורתה כו'. וזה שנאמר באברהם (יב, ח) 'את הנפש אשר עשו בחן', ותרגומים אונקלוס רשבדרו לאוריתא, העניין הוא בנו'ל, כי הוא היה ראש מאמנים, ופרשס אלהותו

יחזקאל לג

על-הרים | תאכלו ועיניכם תשאו אל גליכם ודם תשפכו והארץ תירשו: כו עמדתם על-חרבכם עשיתן תועבה ואיש את-אשת רעהו טמאתם והארץ תירשו: ס כ להתאמר אליהם בה אמר אידי יהוה חרי אני אם לא אשר בחרבות בחרב יפלג ואשר על-פני השדה לחייה נתנו לאכלו אפי ברא לחיותה מסורתה לשיזוחו ווי במנדרא ובמערחה ררואה הנטלו ווי על-

(ט) עמדתם על חרבכם. כלוואר כל גנומונס
 (ט) מפונייטס לן למיס צומלייס: על הדם תאכלו. מה
 נמוקומע על מלנסס:عشיתן תועבה. מטככ וכוכ: מהכל
 (ט) אשר בחברות. מעלייס סגנוןם שטוףן לסיום
 (ט) צוילגען מה צעלני ממען ווועלין מה ממען:

מצודת דוד

(ע"ז) חורבכים. כמו בחרכבים ובא על מקומות הבנייה. כמו (כח) ע"ז הדם תאכלו. וזה מין מעבודת כוכבים שהו
וזחחים לשדים ואכלו סכיבות הדם בסמוון לה, ואמרו
והשודים אוכלים את הדם והם השר שר ואיכלו מוסרים בשלוחן אחד בהתחבות ואהבה ורבה, והתוורה זההירה
וליו' כמו שנאמר (יראה ט' ז') לא ואכלו על הדם: ועינכם תשאו, פניהם אחים אל גלגוליכם לעבדם עבדות
וליהו' דם תשפכו. שפכתם דם נק' והאריך תרישו. בתימה, וכי בעשות מעשים כאלה תירשו את הארץ,
ואמור כי טובים אם מאותם גמורים יהו נוכנים להרוג נפשות: עשיתן תועבה. משכיב איטו': (כו) עמדתם עלurd ברכם. בכל עת
ומה לכם להדרות אל אברם: (כט) טמאתך. ממשכב הננות: (כז) אשר בחרכות. היישובים בערים
(ז' ז' ז' ז'). הוא עניין שבעה, כמו אם לא כאשר דברות (כמזה ז' ז'): אשר בחרכות.

ד"ה

מן הוווחדים לשדים שאוכלים סכיבם הדם אחר אחד בחזרה להם. וזהו דבר הלמד מעניין, לא תאכלו על דם לא חדש ולא תעוננו: ועיצים תשאו אל גולגולתם. שאמם פנים אליהם תמיד ליעבדם חותמאות להם, ואפייל להabitם בהם אסורי לכם מושגנו שנאמר (שם פסוק ז) אל הפנו אל האלילים: ודם רוגם ואתעתתון על רוקפיכן: עשיתן תועבה. ונשבכו. ודצה לומר דם נקי: והוארך תירשו. בנוין במקום מ"ם, או אמר עישיתן בצד הנקבות: כיון שהיא תחטמה, אזן תירשו את הארץ ותעשה אלה ממעשים שאין טבע הארץ, כמו שכחוב (ובדים לא ירלו גורר הארץ, והוא כביכול יצאו ממנה מפיניכם).

אדרשי חז"ל

אלים. "וְהַרְחֵב תְּפִלָּה כִּשְׁמֻעוֹת". עמדות על חרבכם והידרשות הארץ. רבבי אמר: ומה בכרם של לא עצתו אלא מצוה יהירה, ירש את הארץ, אנו שנצטווינו מצות רצ' ומגל. "יעשׂתִין תְּעִבָּר" זה משכובך זכר. "אוֹאַישׁ אֶת אֲשֶׁר נָהָר טָמֹאָת" זה גלי עירין. ומה מצות שנצטוו בני נח לא עישרין, ואתם אמרות נידיש את הארץ. (טומטהן דרשות).

רביות יונתן

רְעֵא אַתָּה קָרְבָּן תִּקְפִּיכְוּן עַכְרָבָה יְתָא
מְרֹרָה כְּבִירָה סְאַבְתָּוּן וְאַרְבָּה
מְדֻפָּן לְמַרְרָה כְּבִרְנָה פִּימָר לְחַזָּן קָרְבָּן
מְלָר "אֶלְהָדָם" אַמְּלָר אֶלְהָדָם
וְרוּרְבָּא יְתִקְטָלוּן וְרוּרְבָּא

四

יהזקאל לג חתום יומתי

וַיִּפְתַּח פֵּי וְלֹא נָאַלְמָתִ עֹזֶר: פְּנֵי יְהָוָה בְּרִיאָה גָּדָר מִשְׁׁכָּא יְפַתֵּח יְתֵי עַד מִתֵּי לְתוֹת בְּצָבָא וְאַפְתֵּח פְּנֵי וְלֹא שָׁתְמָתִ אֲשֶׁר כָּרְבָּות הָאֱלֹהָה עַל-אֶדְמָת יִשְׂרָאֵל אָמְרִים לְאָמֶר אֶחָד הָיָה אֶבְרָהָם וַיַּרְשֵׁ אֶת-הָאָרֶץ וְאֶנְחַנוּ רַבִּים לְנוּ נָתַנָּה הָאָרֶץ לְמוֹרָשָׁה: ס כְּה לְבִן אָמֶר אֶלָּהֶם לְה-אָמֶר אָדָני יְהָוָה אֶרְעָא דִישְׂרָאֵל אֲכַלְעָא חָרְבָתָא הָאָלֵין לְפִימָר חַד בְּנָה אֶבְרָהָם בְּעַלְמָא וַיִּתֵּן יְתֵי אֶרְעָא וְאֶנְחַנוּ סְגִיאָן לְנָא הַיּוֹא אָרְקָנָה בְּנֵי אֶבְרָהָם בְּעַלְמָא אֲמָר יְתֵי אֶרְעָא וְיִגְיַבְנָה לְמִתְחַה: בְּה בְּנֵי אֶבְרָהָם בְּנֵו בְּנֵי אֶבְרָהָם יְתֵי אֶרְעָא יְתֵי אֶבְרָהָם טַל בְּמַבָּא אֲפָנֵי אֶבְרָהָם וְיִגְיַבְנָה אֶרְקָנָה

ר' ש"ז טוֹ מִלְיָנָה כְּמוֹ לְפִי טוֹמֵן מִלְיָנָה כְּמוֹ טַל מְנוֹת חֲמָם יַעֲקֹב
(כ) אֶחָד הָיָה אֶבְרָהָם. וְזֶה מִלְרְכָע דְּבָרִים כָּהֵן, מַעַן שְׁנָנָנוּנוּ טַל מְנוֹת חֲמָם כְּלָבָד כָּל שָׁקָן
סְפָאָס רְבִי עֲקִינָה דּוֹרֶךְ וְלֹאֵין רְבִי שְׁמַעַן קָנִי יְוָמָה
מְלָמִידָיו דּוֹרֶךְ כְּמוֹמוֹ. וְכֵן סִיא רְבִי שְׁמַעַן דּוֹרֶךְ,
הַדָּם תָּאָכֵל וְגַ� וְהַאֲרִיךְ תִּירְשֹׁו. נְמִימָה,

מצודת דוד

שיפחה פי: יופתח פי. רוצה לומד ובן היה כי מאז נפתח פי ולא נאלתמי עוד, כי בבוא הפליט ורא שאהמת עמורי ונפתח פי, וכמו שנאמר (לעיל כד) ביום ההוא יפתח פיך את הפליט וכוכי: (כד) יושבי החור האגלה, והוורו ומפרש על ארמות ישאול, ויאמר על מתי מעת הנשארים באזץ אחר החורובין: אחד היה אברם הלא אברהם היה ייחידי, עם כל זה ניתנה לו ארץ ישראל למורשה, ואנחנו הנשארים פה הלא לרכיב נרמולו וכל הארץ ניתנה לנו למורשה, כי חשבו הוואיל ונשארו בו כי ישרו את הארץ למשול בה כמובן, וכבר זינגן אפ אם גנו מתי מספער בלע אברהם היה אחד ונישר אמר:

ה'ז

אחר היה אברהם, רבי עקיבא אומר כך אמרו:
 אברהם שלא עבר אלא אלה אחד ירש את הארץ
 אנחנו שנאו עובדים אלהות הרבה על אחת כ-
 כמה שנישית הארץ. רבי שמואן בן יהודית ירש את
 מה אברהם שלא נצטווה אלא מצוח אינו דין שנו-
 הארץ, אנחנו שנצטוינו כמה מצוח אינו דין שנו-
 את הארץ. ומה הנביא משיבן על הדם תאכלו
 והארץ תירשו: פ' מושרחה. להיות לנו לירושה, כי
 נתנה לאברהם אלא שתחיה לנו לירושה: (כה)'
 על הדם תאכלו. ואני צויתי לכם לא תאכלו
 הדם (ויקרא יט כ), כי היא עבדות עכרים שה-
 אליך הפליט ושם פירשנו הענין, וכן בפסק ובדברי
 אותו (עליל ג': כר) ויהי, בן אדם יושבי
 החורבות האלה. כי במלכות צדקהך רוכב הארץ
 ישראל היתה חורה: אחד היה אברהם ויירש את
 הארץ. אמר הנה אברהם בכיבו לא היה אלא אחד,
 יירש את הארץ כי גונבה לו האל יתברך בירושה,
 כמו שאמר (ברישית טו ז) לחתך לך את הארץ הזאת
 לרשותה, ואמר (שם פסח ח) במה ארע כי אירשנה.
 והוא שהיה אחד ירש את הארץ, וכך על פי שהיה
 די לו במקומך אחד מן הארץ, ואנו שנאו רביבים כל
 שכן שראויה לנו הארץ לירושה. ובדברי רבינו זיל

מדרשין חז"ל

לאברים העברי. ולמה נקרא שמו פליט, אלא בשעה שהפי לא בקיה שם ממקום קדשו, אז כבנפץ של מכיאל ופליטו והבקיה והצלוו מירון, לפיכך נקרא שמו פליט. (פרק ד' דברי ר' חממי כר' ברכ' אחד היה אברם ויריש את הארץ וכן, וכמה ירש את הארץ, וגנו שיש לנו בפה להללו, יגנו ארם שלא עבר אל לאות הארץ, יושת הארץ).

א' אותה הנשמה שלא יזכיר לפני שום חטא עון ומשליטה על היצור, וזה ואברם זקן ההינו נשמה זקנה שנקנה חכמה כבר והיא מתחזקנת מכל וכל, בא בימים (הוצרכה לפעמים לבא בימים ההינו תחת הזמן, ובפרט לפ' דעת חכמי השמיות יצדק מאד, להיות נשניתה זו שמיות הגבורה, והشمיטה שעיבורה שמתת החסד, יצדק מאד ואברם קן, ההינו נשמת החסד ממשmittat החסדagnora אברם והוא זקן נשניתה שעיבורה), בכדי של לא ישלוט עליי היצור אווי די' ברך את אברם בכל, ומה מתקו דבריו ר' נב' פ' ג' נט ז' שהשליטו ביצרו, והבן.

אברהם זקן בא בימים וכו'. יש לرمוח גם כן סוד עולם התיקון מ"ה החדש, כאשר כבר רמותי אברהם הוא סוד אכ"ר מ"ה, והנה ידוע שלצורך התיקון נדרוזנו מ"ה בכ"ז הפנינים דא"ק, והאיתר המ"ה החדש לחזור במצח דא"ק עד בא לחייבת גופה דא"ק

אור הארץ וצדקה

המקובלים לכינום ולקורותם בשם שמיות ולאן הוא ודי בזה וכוי ועי' לעיל פ' בראשיתעה"פ ועי' יוסוף וכוי ר' בגמ' חולין וכוי, ובכינוי המ"ר עה"פ האורי זיהו כהב ובינו שבינו המקובלות הקדומות והוא דורך בעל התמונה שהעולם מתנהג על פי סדר השמיות, וקורות להו העולם היה משמש או רחסן שבנה אלף שנים, וכעת הוא שמיית הפחד והגבורה, ולכן הוא עלם הנשין והבוחינה הרשעים גוברים בו מחמת התגברות יציר הרע וקליפות ואתין מטטרא רשותא לאן כדיו, מא"כ בשמיית החסן והנתנו הגות הנשימות כמלאי מרום וכוי וננה קבלת הקדומות והוא שלפעמים יבא נשמה קדושה שהיתה בשמיות החסן תבא לאותה השמייה להקן הוד שלא תגבורו הרשעים מטטרא רשותא, ואלו הם שנכתב אצל היה, כמאמרם ז"ל עולם חדש ואה.

(ט) ב"ד פרשנות נח פ"ל ח' עה"פ תמים היה בדורותיו, ר' לוי אמר כל מי שנאמר בו היה ראה עולם חדש.

נצר זקנה מכמה דורות, והווערכה שוב לבא
מיטס תחת הזמן, מה עושה הש"ית שיישלם
גוגולה, אווי והשם בורך את אברם בכל, הינו
ש"ית בירכו ועוזרו שיוכל עם כלות
ראאל, אווי ירושם תיקנו בתוך הכלות, או
בל בהתקמת לימוד התורה שהיא כלות
אצוט שהיא תלמוד תורה כנגד כולם, ויחשב
לו למעשה כנ"ל.

דרמוֹז עוד על פי מה שנדרע בסוד הגלגול,
שלפעמים נשמה מוחקנת הוצרכה
כא בגלול לזרוך תיקון הדור (ובפרט לפי
נת המקובלים הסוברים שהנagation העולם על
סדר השמיות^ט), סוברים הם שלפעמים
וורוך הדור יבא נשמה ממשיטה שעבריה, והן
אתה הנשמות שנאנמר בהם היה, שאמרו
לעולם חדש ראה^{טט}, והנה זאת הנשמה
שה בא לתה, הלא אני כבר תקני המגע
זובי ולמה אהיה מעוד למקרים למלחמות
צד ופן אל cedar ח'ו, אווי השיעית מבטיח

כאשר האדם יכול את עצמו באהבה עם כל ישראל או נחשב לו גם המצאות שמיימין חבריו כאלו הוא קיימים¹, ועוד עצה היועצה שלימוד תורה כל פרטיה המצאות ויקבל על עצמו לקים בעת בואם לידיו, או מחשבתו הטובה השית' יטרפנה למעשה² (ה גם שהמעשה הוא מהמנען כגון עבודות הקרנות וכיוצא, ולא יצטרך להתגלל ורק לבא בסוד העיבור לפי שעה להאדם המקיים המצאות בזמנה ונודע), חותמת העצות הללו או אין מוכאו כמעט להגצל מגלגול עד כמה פעמים³, והנה אברה"ם נקרא הנשמה הכלולה מרום"ח אברים וותניים וכמריש' במדרש הנעלם זוהא⁴ ח"א קכ"ב ע"ב, חז"ש ואברהם זון בא בימים, היינו הנשמה אשר זירמו זען בהינתן חכמה נקרא אברהם זון, כי הח הסדר נקרא אברהם סתום, משא"כ חסד לעילן קרא אברהם זון⁵ וזה שנקה חכמה⁶, בא בכימים (הינו בקצוות⁷, או) ר"י ברך את אברהם בכל עניינים, כי אפילו המכוסות דיבר אברהם בכל גדרים גדרים נתגלו לעיני החכמה שהם חסדים גדרים דיתבטלו הדינים, והמשכיל על דבר ימצא טוב טעם וודעת כי אי אפשר לפרש הכל בכתב.

ללאור האבי והאגדה

ב''), ובזה יובן ברירתה דר' מאיר כל העוסק בתורה שמה וזכה לדברים הרובח, כי בעוסק בתורה בכתנותו ואת הר הוא אבל קים כל תר"ג מצות, כיון שהוא לומדר על מנת לעשותה כל האפשר בידיו לקיום הקביעה מעלה עלייו אבל קיםם, כיון שאנו חסר מצור, שהקב"ה יודע מחשכומו הטובה שבבואה המצוה לידו ייקיימו.

נ"ג מיבור בשער הגלגולים הקדמה ט"ז, ועוד ע"ג מהדור, אבל החכמה שධיא חס עלין יותר נקראות אבגדם וכן, זה שנקה חכמה.

ונ"ג ר' קצוזות ד"י א נקראים ימים כמבואר בס' מאור אוור ערך ימים.

(ג) אה"ח פ' פקודי ל"ט ל"ב, ויעשו בני ישראל גור, והם שלא עשו אלא בצלל וחכמי לב וכור עשה החכוב מוחברת הכללות בזמנים התורה והודאה כי בני ישראל יציר זה לה והתורה ננה להתקיים בכללות ישראל, כל אחד יעשה היכולת שבידיו והוא זה לה, ובמה מצאו נחת רוח, כי ה' צה תר"ג מזות, ומן הנגען שמצוא אדם אחד שישנו בזמנים כולם, וזה לך האות כהן ולוי וישראל, ונשים, יש מזות עשה בכוכנים שאין מזיות לישראל לעשומם, ויש מזות לישראל שאינן בכוכנים, וכן בילדם, וכן בנשים, ומה מזיותם יש לייחיד לקרים להשלים תיקון לרמ"ח איבריו ושב"ה גידרו אשר יכוונו להם, אלא דאי שתתקיים התורה במוחברת הכללות זו וזו זה מזה.

(ח) ע' בספר ראשית חכמה הקומת המחבר (אות

נח) עי' בספר ראשית חכמה הקדמת המחבר (אות בראה

תרגום יוונתי → ישראל: הָטו וַיְשִׁם חֶבְרוֹן לִפְנֵים קָרִית
 ארבע האדים הנגיד עזנים הוא והארץ שקתה מפלחה: פטו וויתר
 הנגיד למשטה בני יהודא למשפחים אל-גביל אדום מדבר-צין נגבה
 בקצתה תימנו: ב וויתר להם גבול נגב
 תחומי אדום מדבריא רצין דרומה מסיפוי דרומה: ב וויתר להן תחומי דרומה
 בראשי דאסלים חלף דחלפה ברא רישאל: חסום קריית ארבעה קריית ארבעה הוא
 שרב שבירא שודכה גראביה: גראביה ערבא לשפטה יהודא לועתיהו

הכרסם טפינו, טול שגיט נלהם שאלהן רקטה
ממלמתה ללבניש טנה געגעכדו צמאניכר, נטכל
שכגדו לאט חוקן נקליט מלען סלמאנו לו נטה
ולקיס מלה נטנוו (טלטוט נג'ו). (ה) אל
גבוי אדום. מאין נמייל להו: גנבה. נטמוס
מייל דרכויי כל מהן יטלטלן: מkickה תימן.
כטוף כל סמייל: (ג) ויהי לךם גבוי. מייל
דרומי כל יאחס:

מzdמְזֹדָה

(ב) גבול נגב, מיצור הדרומי ממדוזה כלפי המערב:
 שותה מזרב צין כל אווך מיצר הדרומי אלא מקעה תימן היהת וממנה היה מתחיל מיצר הדרומי:
 נגה. רוצה לומד מדבר צין היהת מיצר הדרומי של יהודה, וחוזר ומפרש מקעה תימן, ורוצה לומד
 וווכוביכם אלה באלה: א' גבול אדום. לנחל אצל גבל אדום שעמדה בדורמה של אוון ישראל: מדבר
 ג' משפחותיהם. מה שחלקו למשפחותם, כי יינכן שחלקו לכל משפחה ומשפחה חלק ליד ולא היי
 נ' ענקים היה נחשב לנודול וגוכבה הקומה: והארץ שקתה מפלחה. כאלו אמר הנה הדבר זה עט
 והוא היה אדם הנגדל בענקים, ורוצה לומר גם קריית ארבען קריית איש שהיה שמו ארבען
 קריית. מלשון קריית ויעד: א' גבו'. מיצר וסוף: (ט) קריית ארבען קריית איש שהיה שמו ארבען

(ג) קריית ארבע. ארבע הוא שם הענק, והוא תימן מדבר צין היה לצד דרום, ולא כל דרום זודם הנדור בענקים: שקטה. מלחה. כי החצלו הגבולה לא מקצתה דרום: מן הלשון. לשון הים.

דרכי חז"ל

מילין. וכך, ר' יא למה קורא אותו גדול, שהיה ראיו להבראות קודם אדם הראשון, אלא אמר הקב"ה שמא יקלל ואין מישיבאו אחריו יתחנן. אמר הקב"ה הרי למה קורא אותו גדול, רבי לוי ומי אלעוז בשם יונתן זו מורה פמעציתו של אברם אמרינו הוי ג')ח' אמר הדוד בענינים דהוא. אמר רבי, זה אברם.

ישאי הפלר

א' גבולות נחלת שבט יהודה.

ג-יד) חלק כלב בן יפונה.

וח-יט) עכסה מבקשת מאביה שדה.

בְּסָגֶן עָרִי נַחֲלָת שְׁבֵט יְהוּדָה.

יְהוֹשֻׁעַ יַד טו

כרוניקון יונתן

בריתם יונתן

יְהוּנָשֵׁי יְהוּנָשֵׁי

ז

אָעוֹדֵץ הַיּוֹם חֻקָּק בְּאַשְׁר בַּיּוֹם שְׁלָחָה
אָוֹתִי מִשֶּׁה כָּלְחֵי אֹז וּכָלְחֵי עֲתָה
לְמַלְחָמָה וְלִצְאת וּלְבָזָא: יְכַעַשׂ יְמִינָה
לְיַד אַתְּ-הָרָה הַזָּה אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְהוָה
בַּיּוֹם הַהוּא כִּי-אַתָּה שְׁמָעָת בַּיּוֹם
הַהוּא כִּי-עֲנָקִים שֵׁם וּעֲרִים גָּדוֹלָות
בְּצָרֹות אַוְלֵי יְהוָה אָוֹתִי וְהַרְשָׁתִים
בְּאַשְׁר דִּבֶּר יְהוָה: יְגַבְּרֵךְוּ יְהֹשָׁעַ
וַיַּהַנֵּן אַתְּ-חֶבְרוֹן לְכָלְבָן בְּנוֹ-יִפְנֵה
לְנַחֲלָה: יְדַעַּלְפֵן הַיְתָה-חֶבְרוֹן לְכָלְבָן
בְּנוֹ-יִפְנֵה הַקְּנָעִי לְנַחֲלָה עַד הַיּוֹם הַזָּה
יְעַן אֲשֶׁר מְלָא אַחֲרֵי יְהוָה אֱלֹהֵי
וַיַּרְבֵּב בֵּית הַבָּזָן לְכָלְבָן
בְּרִיפָה לְאַחֲסָנָא: יְדַעַּל בְּנוֹ הַזָּה חֶבְרוֹן לְכָלְבָן בְּרִיפָה קְנָעָה לְאַחֲסָנָא עַד יוֹמָא

לודת ציון

מצודות ציון
במשך השנים האלה: (יא) עודני היום חזק. לפי
מלשון דרכך: יכ' במצוות. חוקות. והוא מלשון צור:
אותה. עמי, אף כי הוא בחולמים, וכן ואדרבר אוחז
שבא לשאול את חברון השם פן יישיב יהושע
לאמר הלא זקנה והשכחך ואיך הכבוש את חברון,
זה אמר עודני חזק כמאו: בכחיו אז. כמו הוכח
שהיה בי או כוה המכבי היהום, הן להלחם
המלחמה: (יב) תחר הוה. זה חברון: ביום החותם.
אשר הילכו לטור את הארץ: כי ענקים שם. ומי יעזור
כח להלחם שם: אוווי ה' אהו. אליל היליה ה' עמי לבכשיהם ולגונשם כאשר דיבר לחת ל': (אי) וירבהה.
שיצליה בהלחמו בת: את חברון. שדה היליה עמה הייתה עיר מקלט היהיא ומגשיה
הוא לכgenes כמו שכחוב למטה (יקמן אי): (יד) עט' כן. רצחה לומר לא באה לו בחולקו וגזרלו בתרח
בכי משפחתו ושבטו. כי אם בעבור זה באה לתללו חורו ומפרש יעו שלמר מלא גנו:

ר"ד"כ

בכחיו או בכחיו או בכחיה עתה הכל בשווה: (יב) ה' במדבר, פירוש טעם אשר הילך עם משה: (יא) וזכה עתה. באור שני כפין הדמים זה אחר זה, כמו עם בכחן (ישעה כד ב), עבר כבד אדוניו, כאילו אמר העם בכחן והכחן עם, וכן כחי עתה שניה בעון המוגלים. ווונחן חרגם דואל עם ישראל

סיפורה המדריש
ג. את האדם קחך
פְּאֵלָיו, ליקש צוֹן כִּי,
וַיַּרְאֶשׁ בְּצִי (כְּחִי)
הַגָּדוֹל בְּעֲנָקִים וְהַ
בָּבָרָה דּוֹלְמִים בְּכִתְבָּה
סְפִּירָה הָאָמֵן טְפִירָה
פְּכִיאָת, חַוִּיכָה
וְקִידָּם פְּכִיטָה, בְּמַדְרֵ
סְפִּיגָּר, עַזְלָה לְהַלֵּן
טְפִידָה, שָׁחוֹת כִּי
לְדַרְמֵת.

יא) 'תְּלַבְּיִשְׁנִי' עַצְמוֹת וְגִידִים סּוֹכְכָּפְנִי אֵין כתיב פָּאֵן אֶלָּא
(שם שם, שם) 'תְּסֻכְּבָנִי' לְקַעַרְה שֶׁהָיָא מְלָא חַלֵּב עַד שְׁלָא
גַּטְןַ מְסֻיְ בְּתוֹכוֹ הַחַלֵּב רַוְפָף מְשַׁגְטָן לְתוֹכוֹ מְסֻוּ הַרִּי הַחַלֵּב
קְפִי וְעוֹמֵד הוּא שָׁאֵוּב אָמֵר 'הַלָּא בְּחַלֵּב תְּחִיבָנִי גּוֹ' עֹזֶר
וּבְשָׁר גּוֹ' חַיִים וְחַסְדָ עֲשִׂית עַמְדִי וּפְקַדְתָ שְׁמָרָה רַוְחִי'.

לו. אֶת הָאָדָם בָּנוֹכְתוֹ שֶׁל אֶבְרָהָם אָמֵר ר' לוֹי (יהושע
יד. טו) 'הָאָדָם הַגָּדוֹל בְּעֲנָקִים' זה אֶבְרָהָם לְמִה קָרוֹא אָתוֹ
גַּדוֹל שְׁהִיחָה רָאוּי לְהַבְּרָאת קָודֵם לְאָדָם הַרְאָשָׁוֹן אֶלָּא אָמֵר
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שְׁמָא יַקְלָקָל וְאֵין מַי שְׁבָבוֹא לְמַקְנֵן
תְּחִיפָיו אֶלָּא הַרִּי אֲנִי בָּוֹרָא אֶת הָאָדָם תְּחִלָּה שָׁאֵם יַקְלָקָל

היה כנדרש למלחה יב, י) — יְבָא אֶבְרָהָם וַיַּתְקַן תְּחִתוֹ — וכאשר כן יהיה שמורעו של אברם
יצא מלך המשיח שיחזור את העולם לתיקונו, כנדרש שם, ומפני שהיה ראוי אברם להבראות לפני
אדם لكن הוא נקרא גדול ממנו.

אמר רבי אבא בר כהנא: — טעם אחר למה לא נברא אברם קודם "ר" — "זמשל, למה
הדור דומה" (במ"ר שם) — בְּגֹועֵג שְׁבָעוֹלִם, כְּשֻׁעוֹשִׁים תְּקָרָה לְבֵית מִקּוֹרֶת עַז, וְאָם — אָדָם יִשְׁלַׁח
לו קָרוֹה — אַחֲת — שְׁוֹפָעַת (— מִרְבָּה) בְּמִדְתָּעָבָה, וְחוֹקָה בְּיוֹתָר, הַלְּכָן — בְּאוֹתָה מִקּוֹם
בְּתְקָרָה — הָוָא נוֹתָה, לֹא בְּאַמְצָע טְרָקְלִין — שְׁהָוָא הַחִיל הַגָּדוֹל יְתָהָר מִקְדָּמָיו הַקָּטָנִים
שְׁבָעוֹלִים, וּבְאַמְצָע תְּקָרָה — כְּדִי שְׁחִסְכּוֹל — קָרוֹה חֹזֶקה זוֹ, אַת כָּל הַכּוֹדֵד שֶׁל — קָרוֹת
שְׁלְפָנָה וּקָרוֹת שְׁלְאָחֶרֶיה? כְּךָ — הָוָא הַגְּמָשֵׁל: לְמִה בָּרָא הַקְּבָ"ה אֶת אֶבְרָהָם
בְּאַמְצָע הַדָּרוֹת — שְׁהָיָה חַי בְּסֻוף הַאֱלֹף הַשְׁנִי וּבְתְּחִילַת הַאֱלֹף הַשְׁלִישִׁי (א). תְּחִמְקִיחָה-בָּ. קְכִיעָה לְבִרְאַת
הַעוֹלָם שְׁהָרִי "שְׁשָׁת אֱלֹפִים שָׁנָה חַי עַלְמָא — יְחִיקָים הַעוֹלָם, שְׁנִי אֱלֹפִים — הַרְאָשָׁוֹן, מַאֲדָם עַד
אֶבְרָהָם — יְתָהָוָה — בְּלִי דָעַת אֶת תּוֹרַת ה' (עַי רְשִׁי שְׁמָה), שְׁנִי אֱלֹפִים — הַשְׁנִים — תּוֹרָה — מַאֲכָרָה,
שְׁנִי אֱלֹפִים — הַאֲחַדְרָנִים, רָאוּתָם לְהַיָּה (עַי שְׁגָם) — יְמֹתַת הַמִּשְׁיחָה (סְנָהָרוֹן צְוָה) — שְׁבָהָם אֵין
חַטָּא — כְּדִי שְׁחִסְכּוֹל, בְּזַוְתָו, וְגַם עַל — דָרוֹת שְׁלְפָנָה, וְהַדָּרוֹת שְׁלְאָחֶרֶי.
אֶבְרָהָם —

אמר רבי לוי: משל אחר למה נברא אברם אחרי אדם-הראשון, ולא לפניו, בדרך בני-אדם,
שם — מִכְנִיסִין — לָהּם — אַת — האשה השניה — המותקנת — במדותיה ומעשייה —
לְבִית שֶׁל — אַשְׁתָם הַקְדָמָת, שְׁהִתָּה — מַקְולְקָלָת — במדותיה ומעשייה, כְּדִי שְׁתַקְנֵן אֶת
הַרְאָשָׁוֹן, וְאֶת הַלִּכְוֹת הַבִּיטִי, וְאֵין מִכְנִיסִין אַת — האשה השניה — המַקְולְקָלָת — במדותיה
וּמִעְשָׁיָה — לְבִיתָה שֶׁל — אַשְׁתָם הַקְדָמָת, שְׁהִתָּה — מַתְקָנָת — במדותיה במעשהיה, שלא
תַקְלֵל אֶת הַרְאָשָׁוֹן וְאֶת הַלִּכְוֹת הַבִּיטִי, כְּךָ — לא בָרָא הַקְּבָ"ה אֶת אֶבְרָהָם אֶלָּא
וְהַדָּרוֹת שְׁהָיו אֲחָרָיו, כְּדִי שְׁבָבוֹ וַיַּתְקַן אֶת מִתְּהֻלָּה הַרְאָשָׁוֹן, וְכָאֵר שְׁנִינוּ בְּמַשְׁנָה (א' ב':
שְׁכָל הַדָּרוֹת הַיּוֹ מִכְנִיסִין וּבָאוּ עַד שְׁבָא אֶבְרָהָם), וְזהוּ: "אֶת הָאָדָם" — בְּמַטְרָה לְהַגִּיעַ לְבִרְאַת
אֶבְרָהָם, שְׁבָכוֹתָיו יְתָקִים הַכְּלָל.

ז. "עַפְרָר" — לא אמר: "וַיַּצִּיר ה' אֶלְהִים אֶת הָאָדָם מִן הַדָּרְמָה", אלא הוסיף לומר גם
"עַפְרָר" — רַבִּי יְהוּדָה בָּר סִמְעוֹן אָמֵר: עַפְרָר — בחור, כלומר במלוא קומו וכשרו, נברא

לומר "אֶת הָאָדָם" (ופ"ת), ואמר עד: "הָאָדָם" — ב"ה" וְ"וַיַּרְאֶה" (וזי ע"ז), לומר לך, כי — בְּבוֹתוֹ
שֶׁל אֶבְרָהָם — יִצְרָא הָאָדָם, וכאשר — אמר ר' לוי, ודרש את הכתוב (יהושע יד, טו): "וַיַּשְׁפַּט
חֶרְמוֹן לְפָנֵים" קְרִיאַת הַאֲרָבָעָה, הָאָדָם הַגָּדוֹל בְּעֲנָקִים — זה
אֶבְרָהָם, שְׁהָוָא קְבּוֹר בְּחֶרְמוֹן אֶצְל אֶודָם הַרְאָשָׁוֹן. יָשַׁש זֶה — הָאָדָם הַגָּדוֹל", לומר לך שְׁהָוָא — מִזְלָה
מִן אֶדָם הַרְאָשָׁוֹן" (במ"ר יט, ט), לְמִה קָרוֹא אֶתְהוֹ "גָדוֹל" — יותר מִזְרָח
שְׁהִיָּה — אֶבְרָהָם — רָאוּי לְהַבְּרָאות קָודֵם לְאָדָם הַרְאָשָׁוֹן, שְׁהָרִי הַוְּהָעֵד בְּמַחְשָׁבָת הַבְּרָאָה
לְהַבְּרָאות לְפִנֵי בִּרְאַת הַעוֹלָם, כָּנְדָרֶשׁ לְמַעַלָה (פרשה א, ס"ד, וע"ש), אלָא — שְׁכָן — אָמֵר
הַקְּבָ"ה: שְׁמָא — יְתַפְּחָה לְעַצְתְּהַנְשָׁלָה וְחַטָּא — שְׁמָרָה תְּחִלָּה נָתָונה בַּדָּרָס, וּבָה —
יַקְלָקָל — אֶת כָּל הַבְּרָאָה בְּחַטָּאוֹ — וְאֵין מַי שְׁבָבוֹ לְתַקְנֵן תְּחִלָּה, שְׁאֵם יַקְלָקָל — אֶת הַבְּרָאָה בְּחַטָּאוֹ, וְכָאֵר כֵן

וכמו שכםות (ויקרא, כ) 'הַמֶּלֶךְ קָרָא לְגִבְעָה,
פָּגִיעָה לְלִבְנָה' מ'גִבְעָה ו'גִי' כ' 'הַמֶּלֶךְ'
קרלהמיין (ישעיה, ז), כי ממדתו בלבנאה שוכן קומת
גמילות סקדים - הספעה, שנענין גמלה תוקחת
סוח נערם, שאמתה פיעז ומתקלט בס ממליחלים
ישם. וכגדרכך (כ"ר נ', ג) על הקומת ציר הקב"ה
מ' ח' מומת לנו קתינה, וזה גיבעון שחלים ה' מ' מ' כל
העולם כלו נקצת"ה, מלדא זה סוחה
מיהמה מה הקרען, ושינו ממדתו גההות,
לממד גנפלדים, מלדא זה טהור מיהמה מה
סקערלען".

לטוטם קיין צע דס מהו) כמה נעל מה טומולרים
בכלים מילא, קוודו נלי' כי טוב, וו'ל': נפי'
טומולרים נטולרים רצח, ויטממו נעם הילך
תכלון סמודיס על צורות, ונליזת וכור מילנו
טולרה, למן (גען נמיין קמיה) סטונדרלי חס
נולדת מטבח וכור כו', נק' הווער קוודו נלי' כי
ווע, על צורה וווע סגולד וכור, פל"ג.

וזהו העניין זוכה להכרה נלרכות ימים, וכਮגוֹלָר גַּמְלָרָם (פס. ננ., ט), והכרה נזקן כה ציימיס, מלמר פְּקִדֵּת נְגִדְרָס, מֵי הַמִּנוּמִים גַּמְילָתָחֲדִים, מְפַצֵּת הַמִּנוּמִים, כה לְטוֹטָלֶוטָי - והכרה נזקן. סיינו כמו סמְלִינָא בְּגַנְכִּי (לימל. ט) ועטיק יוֹמִין יִסְגָּר, עיַן סָס בְּמַתְנוֹת בְּהֻונָה (ו"ה נט לטז), ומכוֹלָר לְהַכְרָס וְכָה נִלְרִיכּוֹת יִמְסָעָר מְדָמוֹ גַּמְילָתְקָסְטִיל.

הנ' בראן, אוניברסיטת תל אביב, ת-המגנון (ט' ט' ט' ט').
ומלו לו ילדים מהמו יכול מכך קפוץ והמניג.
כל לדתם וכל סוף צבולה כוונה, וקס סיה
ווקול זיכר, ע"צ'.

המשך לשונו: "זהו גם כן מה שנאמר (במדבר כה, ד) בחמיד של شهر, את הכבש 'אחד' עשה בבור, יתנו בפי הפלוגה שבס"ס (ברכות כו), רחץ מאן ואמר סבירא ליה רתפות אבות תקנות, וזה מאן דאמר בכירא לה דכנרג תמידין תיקנות, ואלו דברי אלקים חיים, ומיצא תמיד של شهر דהוא לעומת תפלת חרירית דעתיה באברהם, ואם כן גם תמיד של شهر עני נער באברהם, ממדתו אחד - אחד היה אברהם כי גניל, ועל כן גם תמיד של شهر נאמר בו 'אחד'". ע"ש.

ועיין עוד ארכוזיאו יוסף דרוש ד אוות ו ר"ה והנה אברהם, שכח: "והנה אברהם עניינו האחדות כמו כתבתני, ולכן היה כהן, אתה כהן לעולס (חלילם ז'). כמבוואר בש"ס נדרים (לב'), דכהונתך גם כן עניינו החוד הכבול, אחרון אהוב שלום ורודף שלום (אבות פ"א מ"ב), וש"י זבחים קא: לא נתחנן פנחים עד שם לומ בzin השבטים....".

תפארת יהוה חי שרה יוסף

ידבר אתם לאמר אם יש את
פשבם (בג, ח).
השוואה וziegeln
לפיorsch יגש שהוא "דazon"
פיריש יט", הס יט למ נפקדים, רונכס.
ועיין יוטלמי סטודום (פ"ג י"ז), מני
בפס ל' טמעון, מענו למ נפקדים (וילנד ט',
ט), ממומר נס ונה מלוקול נס (ס"יו דען
טיפוסlein מין מלומ יוס לפיה, וטהולן מללה יוס כיפור
טיפור ע"ט), ולמי להציג לדין נרמו כמכוב
גענו לדקמי רק על סמומר ונה על הטוקול.
וצדריך לומר כוונת טירולמי, דמפרט
יעיכם נפקדים דסכוונה לרונס, וממושל

ונעל כן כוח קומַה גס כן דרכַ סירוקטָלמי
 פְּנִיְלָה, מענו היה נפוצותיכם כלומר מענו היה
 רזונכָס, ועל כן קהי רק על האתר דיש עליון רזון
 נְחוֹלָנוּ וְזֵוָה סְכָמָוֹת נְעָנוֹת היה להרזון, ומשה קהיין
 כן על דבר סהמָוֹר היה רזון כלן נְחוֹלָנוּ מפְנֵי
 חיקוֹרוֹ, ועל כן היה מִיסְקָוָה כָּלָלָה הַכְּמָוֹת, ודוֹקָה.

וַיִּשְׁתַּחַוו אֶבְרָהָם לְפָנֵי עַמּוֹ הָאָרֶץ (כט).
וְזֶה סָלָג כָּנְסָק נְדָמִים (מג) עַל
יב.

איתא נזכר בשם ר' לוי (מ. י), מלמן צמודים על צוריה ווועצָה. עיין רוקח (מיי' גל"ז) ורטומן, ונפק דקמני פירושו לר' לוי,

אוצרות יוסף דרש לשבת שובה שנה עתיד וף יי. דה ועפידי'ז, גליוני הש"ס מגילה לא: ד"ה אכגנשן. עני' בכא בתרא ט: והמפיקים העני מתרוך בי"א ברוכת, שנאמר - ישעה נח, ה' - ותקף לדubar נפש, כתבת שם ר' ובינו בגליוני הש"ס ד"ה והמפיקו, בפירושו הוב': "יש' לפארש הכוונה, רמפרש נפש רצונן, מבואר בר' נדרים מא: ד"ה רפאת נפש, דפש לפעמים פירושו רצון ע"ש, וכונתו ותקף לעיב נפש, יינוי שמחפ ל' רצונן שחייבנו בברור. ובוארה לו' רבנן ואהבה".

עמך (ונמיס ט', יט), נבניש וצנום, חלמה דלה'
על גב למליכ' בקריה' יו'כרכ' סמס, דראין לא
הניש וצנום, ומוכם דרבlica קמס פסיינו צן
ונת. ועל כן הדרכס ספכער סייא לו נניס ימתק
וישמען, ניך דראין לא' הנט. ועיין צו"ת
הרבש"א (פ"ג טיטון טט) דכמצע שטוחל סס,
וז"ל: וגם סיימה לו הדרכס וдол' צמה,
ונולדת קודס ימתק, עכ"ל. ולע' ידעתני מנה
ליה, ועיין מוק' צנעה גמליה (קמיה. ד"ס נט')
ע"ס".

**יאמר אברהם אל עבדו וגנו' שים נא
דדר מהת ירבי** (ב"ג, ב).

קר מצוח מילה שייה נימול -
לכן המילה הוא חפץ של מצוחה

תְּהִלָּה גַּדְגֹּוֹ נֶמֶרְלָה (פֿוּ), גַּמְטָה וּ
לְהַגְּרָסָס וְכָלְלָה. יְסָס לְוָמֵר עַל
קְמַנְגָּה מַעֲכָר סְעִי (פֿאָ מִיְּגָ), וְכַךְ לְמָ

ן לא תתגוזדו (שס), לא תעשן אגדות יכמתן ג'), כי האב מאחר הבנים, וכן הבראה כולה נחדרת על ידי הבוואר יתברך המאחד ומקשר נבראוין, וכ舍פם מכחישין זה עניין קשר ואחדות הבראה".

אוצרות יוסף דודש ר' אות ג ד"ה והנה הכרך; ד"ה והנה בהיותו; ד"ה והנה עני. שכתבו: "וזאת חומר, ולמה לא השיא לה יצחק, לפחות אמר בסנהדרין נה: דבר נח מותר באחורה. ויש לנו, בשם קתנה היהת, ולא רצה עדרין להשיא לה יצחק. اي נמי מהגר היהת לו ולא משורה, ולכך לא ה' להשיא לה יצחק" ע"ש. ונראה דכונתו, כי מתיירץ הראשון מוכן להראיה דצחוק נולד קודם הבת, ואם כיון שהייתה עדרין קתנה לא רצתה להשיא לה יצחק, אלול מתיירץ ה' אין ראייה לזה, דיש לומר שפיר

נתן השאל שברב"א שנלhora קדום יצחק, ואחלי תרוץ כי הכת התחה לאברהם ערו מהג' וקי' .
ובעקב קושית התוס', אמר לא השיאה ליחסק למאן דאמר דבן נח מומר באחתו, עיין גליון הש"ס
ה' אמר שהעיר: "יעז", דהא האבות קיימו התורה עד שלא ניתנה עין ויר' ב. ז', ומאי קושיא,
סבידא להו להתוט' בסברת הנגר אריה על התורה (פרש ריש מה, י' את ח), דקיימו רך שעין אבל לא
ילוי ע"ש, וראה בפרש ריש עמוד ר' ברצ'א, ועיין פרשת דרכיהם דרוש ר' ר' והואתי להתוט' .

גלווני הש"ס בכא בתרא טז: ד"ה שחיתה.

שגדולה (במי סימויים 6 כע, יט), זו קלייעט יס טוֹף, וועל פִּי דְּכַיִל הַמְּהֻרְךָ זֶל"ג (מחזות מגdom טוועה ג"ד ט"ז) דקְהָה זָוָנוּ צָל מְלָס - חַיּוֹת שגפלדיים, קליעט יס טוֹף - פְּרִילּוֹד סְמַלּוֹת, דזה טְקוֹל מָה (פּוּס אֲסָ), וועל כן כמו דקלייעט יס טוֹף - פְּרִילּוֹד בְּמַהְמָד נְקָרָה גְּדוֹלָה, כן חַיּוֹת שגפלדיים כם סְמַדּוֹת נְקָרָה גָּס כֵּן גְּדוֹלָה, וועל כן לְכָלָס דְּמַדְמוֹ גְּמִילּוֹת מְפָדִים דְּעִנִּיה לְחַיּוֹד שגפלדיים וככ"ל, لكن עניינו גָּס כן גְּדוֹלָה, וזה אַנְקָרָה לְכָלָס (ישעא י, טו) כהָלֵס שְׁגָדָל בְּעַנְקִים.

וזהנה, עניין כי"ל דלחודות נקלות גדלות,
ובנה כבד כמנמי גס כן דבבב מלהט יונשי
מלויו, ניסים למס נלי' מלכיל'ס (זמיס י, ה),
ואהט מלהט טנישיס, לנו נט מגונדרו (אט) לנו
מעsson מוגודות לוגודות חלוקות ו' מזו (ינמוס
יג), וווען פיכמאות (יע) קפנן ויס לנו ניס -
ומלהטס - זשו גדול, גדול וויאן לנו ניס -
ויאן צו עיין ליהוד סגנולדיס - זשו קפנן,
ודו"ק.

וזהו שעניין סנקטוס הילג – 'הילג', כי ה'

זה ענין, אך מלה כנגד מדע, לגמילות
מקדים ענינה ליהדות נונכליות, ובנה הקויים
וכבדיהם צלדס הום גס כן על ידי קהילה,
מחלקי גופו ויקודומי מלחודים, ולין גובלים
על חמיין, רק כס מלחודים וממוגשים
במוג הוצאה, לדו' כס כולם כמו דבר מה,
(וכוועט - דסמל' ואסימטה ר' אל, נון מהטנדראות טמניגס
ויסודות נולדים זה נול זא, וליפען סדריינות נון מן
קליהו וכמיוז האחים פיקודומו ותליך, כי קלאר
שומדים נמייז האחים חי' רבכילות מממד זו ונון לונגה,
עד צנוגל פוקניא האכמה נעם מלהלכים ונתקופים מגודל
הונגה, אבל על כל פיטס מגיש לונגה ולוחין ימס כתני
ההפטר פל ידי שמייז סדריו ואסוממי וככוועט), ועל
כן לנדס על ידי מdat גמילות מקדים
שענינה ליהדות נונכליות, וכן מלה כנגד
מדוע להרים קהילות גס זו נונמאו, סיינו
מחלקי וגובלים, סיינו מלחודים וממוגשים
ידן קרלוין, צו מאיו למליכות ימס וככ"ל.

וזהגה, עניין למידה הנפדים נקלות
'גדוללה', על פי ס"מ כלותם (ימ'), לך ד'

ו. המשך לשונו: "ונודע בחכמתה (זהה ק' גז שב), כי מרת החסד נקרת גודלה, וכן הוא בלביקות (פרשת שלח רמו שחם) על הכתוב (במורב יר, יט) בגודל חסוך, זו מורת החסד שהוא גודשה, היינו ודפרש ממדת החסד יש בה עניין גדול מכמה שהוא גודשה, ועל כן נקרת המדה 'גדולה', והוא מטהאים עס כל דברינו, כי ממדת

ז. כי האב הוא השורש והובנים הענפים, עיין גלגולינו הש"ס מכות כג. ד"ה כל, שכח בוחן דבריו: "מה רכל ישראליים אהדים זה לה, מבן מאילוי והוא רק מפאת החיים משורש אחד מעלה בקדושה, כמו בני אב אחד שקוראים אותו מפאת היה להם אב אחד והוא שורשיהם והם ענפיו, ועינן סנהדרין ק': אשר לא ישבם להם שרש עניהם".

ח. עין אוצרות יוסף דרשו ד אוות א ד"ה טעם, שכח בתחילת דבריו: "כשפיט מכךישין פמליא של מעלה (סנהדרון ס'), ובודען ערך פמליא בלשון רומי בני בית, כמו כל"א פאמיליאן, הינו איחוד וקשר המשפחה, שהאב מקשר יוצאי חלצין ומאהדרם, בנם אתם לדר אליליכים" (וברכות ז, א). לכן יש לכלם להיות מאוחדים,